SONSUZLUK BAŞLAMIŞ DURUMDA

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

2. Baskı: Ocak, 2006
3. Baskı: Nisan, 2006

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.net

İ Ç İ N D E K İ L E R

Okuyucuya

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR HAKKINDA:

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 41 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yazar ve Eserleri Hakında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve

kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Sonsuzluk" kelimesi sizin için ne ifade eder?

Sonsuz zaman deyince genellikle insanların aklına yüz bin yıl, bir milyon yıl ya da bir milyar yıl gibi rakamlar gelir. Bu sürelerin çok uzun olduğu, asla tükenmeyeceği düşünülür. Sonsuz uzaklık deyince de yine genellikle akıllara yüz bin ışık yılı, bir milyon ışık yılı ya da bir milyar ışık yılı gibi uzaklıklar gelir.

Oysa bunlar son derece sınırlı düşünceler ve kavramlardır. Şöyle bir örnekle **sonsuzluğun** ne derece olağanüstü bir büyüklük olduğunu vurgulayabiliriz: Yüz katrilyon insan olsa, tüm hayatları boyunca gece gündüz hiç durmadan sayı saysalar, üstelik yüz katrilyon yıl ömürleri olsa ve ömürleri boyunca başka hiçbir iş yapmadan bu işle uğraşsalar, yine de sonsuzluğa ulaşamazlar. Çünkü sonsuzluk, hiç bitmeyecek, başı ve sonu olmayan bir büyüklüğü ifade eder.

Allah öyle büyük bir ilme sahiptir ki insana göre "sonsuz" olan ve bu yüzden asla hesaplamaya güç yetiremeyeceği bu kavram, Allah'ın Katında sona ermiştir. Bizim için sonsuzluk asla ulaşılamayacak bir kavram gibi görünür ama aslında **Allah Katında sonsuzluk tek bir andır**...

Elinizdeki kitapta sonsuzluk, zamansızlık, mekansızlık konularında hiçbir yerde bulamayacağınız açıklamaları görecek ve sonsuzluğun aslında başlamış olduğuna dair son derece önemli gerçeklerle karşılaşacaksınız. Böylece Allah'ın yüceliğini, büyüklüğünü ve yaratma sanatını bir kez daha takdir etme fırsatı bulacaksınız. İnsanların her zaman merak ettikleri; Allah'ın nerede olduğu, ölümün mahiyeti, öldükten sonra yeniden dirilme, insan için sonsuz bir yaşamın varlığı, tüm bunların ne zaman olacağı gibi pek çok sorunun da yanıtını bulacaksınız.

Ama tüm bunlara geçmeden önce, anlatılacak konuların rahatlıkla kavranabilmesi açısından, yaşadığımız dünyadaki "maddenin gerçek niteliği" ve "zamansızlık" konuları detaylı olarak incelenecektir.

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

UYARI

Okuyacağınız bu kitap, hayatın ÇOK

ÖNEMLİ sırlarını içermektedir. Maddesel dünyaya, zaman kavramına ve sonsuzluğa

bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu

konuları, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız. Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin gerçeklerdir.

Kitabın önemli bir konusunu oluşturan "maddenin gerçek niteliği" kavramı, aslı bilindiği takdirde insanın hayata bakış açısını ve yaşamını değiştirebilecek bir gerçektir. Hayatınızın anlamını, gelecekten beklentilerinizi, ideallerinizi, taleplerinizi, planlarınızı, değer verdiğiniz kavramları, sahip olduğunuz maddi şeyleri temelden ilgilendiren bir konudur.

Bu bölümde bahsedilecek olan "maddenin gerçeği" konusu, elbette bugün ilk defa ortaya çıkan bir konu değildir. İnsanlık tarihi boyunca birçok düşünür ve bilim adamı arasında tartışılagelen bir kavram olmuştur. İnsanlar bu konuda en başından itibaren iki ana gruba ayrılmışlardır; materyalistler olarak tanımlanan bir grup insan, maddenin mutlak bir varlık olduğunu sanarak felsefelerini ve yaşamlarını bunun üzerine oturtmuş ve kendilerini kandırarak yaşamışlardır. Diğer bir grup insan ise samimi davranmış, düşünmekten korkmayarak daha da ileri gitmiş ve muhatap oldukları "şey"lerin aslını ve ardındaki derin anlamı kavrayarak, yaşamlarını sürdürmüşlerdir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyılda gelişen bilim ve teknoloji artık bu konuya son noktayı koymuş ve zaten son derece açık olan bir gerçeği yani maddenin aslıyla hiçbir zaman muhatap olmamızın mümkün olmadığını tartışmasız bir şekilde ispatlamıştır.

Konunun önemi, insanın tüm yaşamını etkilemesindedir. Çünkü her insanın kısıtlı bir yaşam süresi vardır ve bu süre içinde Allah onu denemektedir. Bu sürenin ardından ise kişi dünyada seçtiği yola, gösterdiği ahlaka ve tavırlara göre kesin bir karşılık alacak, kazandıkları ile sonsuz hayatı şekillenecektir. Bu, şu anlama gelmektedir: Dünyada nasıl bir yaşam seçtiyse sonsuz yaşamında da onunla karşılık görecek, hatalarını bir daha telafi imkanı bulamayacaktır.

Bu bilinçle düşünüldüğünde, insanların dünyadaki yaşam sürelerinin ne derece değerli olduğu anlaşılır. İşte kitap boyunca işleyeceğimiz konunun önemi bundan kaynaklanmaktadır. Madem her insanın kısa bir sınav süresi vardır ve karşılığını sonsuz yaşamında kesin olarak alacaktır; o halde hiç şüphesiz bu süreyi en akılcı şekilde geçirmelidir. Ve eğer bunu yapmazsa son pişmanlık asla fayda vermeyecektir.

İşte bu kitabın amacı insana, ayette bildirildiği gibi **"yapayalnız ve tek başına"** (Enam Suresi, 94) Allah'ın huzuruna gideceği "o gün", geri dönülmez bir pişmanlığa kapılmadan önce yardımcı olmaktır.

Bu amaçla, kitapta öncelikle maddenin gerçek mahiyeti konusu bilimsel yönüyle ele alınmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi burada anlatılanlar kesinlikle bir yorum ya da felsefi bir fikir değil, bilimin birçok alanında kesin olarak kanıtlanmış gerçeklerdir. Üstelik bu konu sanıldığı gibi karmaşık, anlaşılmaz ve zor bir konu da değildir. Düşünmekten çekinmeyen ve gerçekler karşısında samimi bir yaklaşım gösteren her kişi bu gerçek sayesinde yaşamıyla ilgili çok önemli bir noktaya kolaylıkla ulaşabilecektir.

Şu an okumaya başlayacağınız gerçek belki bugüne kadar düşünüp de çözemediğiniz ya da tam anlamıyla kavrayamadığınız pek çok konunun da anahtarı olacaktır. Böylelikle hayati konuları derinlemesine kavrayabilecek, hayatın anlamını bilerek yaşayabileceksiniz.

Asırlardır Tartışılan Soru: Maddenin Gerçek Mahiyeti Nedir?

Akıl ve vicdan sahibi olan bir kişi, içinde yaşadığı evrene, galaksilere, gezegenlere, bunların sahip olduğu dengeye, atomun yapısındaki kararlılığa, evrenin hemen her noktasında karşısına çıkan düzene, çevresindeki sayısız canlı türüne, bunların yaşayışlarına, şaşırtıcı özelliklerine ve sonunda da kendi bedenine baktığında bir olağanüstülük olduğunu hemen fark eder. Çevresindeki bu kusursuz yapının ve inceliklerin kendiliğinden oluşamayacağını, bunların mutlaka bir Yaratıcısı olması gerektiğini kolaylıkla anlar.

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden **"yaratılmışlık"**, evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir tavuskuşu kusursuz bir sanata işaret eden renk ve desenleriyle kendi kendini var etmiş olamaz. Evrendeki milimetrik dengeler kendi kendilerini yaratıp-düzenlemiş olamazlar. Bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşması gibi bir ihtimal de aklın, bilimin ve mantığın bir gereği olarak mümkün değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır. Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcımız, gözümüzle gördüğümüz her şeyden başka ve üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyin Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptıkları nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Bu durumda evrenin her yerinde apaçık görünen **"yaratılmışlık"** gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu sözde ispat etmeye çalışırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi, bu konuda başvurulan yalanların, sonuçsuz çırpınışların en belirgin örneğidir. Ancak bunu

yapmaları da asla mümkün değildir. Çünkü evrenin her noktası Allah'ın varlığının delilleriyle doludur.

Allah'ı inkar edenlerin bu temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkar etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı açıkça reddetmezler, ancak **Allah'ın "nerede" olduğuna** dair çeşitli batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki çarpık düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasında oturur ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç müdahale etmez; evreni bir kere yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini kendileri çizerler. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Bazı kimseler de Kuran'da bildirilen Allah'ın "her yerde" olduğu gerçeğini duymuşlardır, fakat bunun anlamını tam olarak kavrayamazlar. Bilinçaltlarındaki çarpık düşünce, Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi maddeleri çevrelediği şeklindedir. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Oysa gerek bu çarpık düşünce, gerekse baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğu**nu bir türlü kavrayamayan (belki de bu yüzden O'nu inkar eden) sapkın düşünceler, ortak bir yanlışa dayanmaktadır: Hiçbir temele dayanmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ardından da Allah ile ilgili olarak çeşitli zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?

Bu ön yargı maddenin varlığı ve mahiyeti ile ilgilidir. İnsanların büyük bir kısmı gördüğümüz maddesel evrenin, var olan gerçekliğin ta kendisi olduğu konusunda şartlanmışlardır. Oysa bilimin son bulguları, bu ön yargıyı da sarsarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda, Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklayacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünyanın gerçekliği ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanımaktayız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir gerçeği beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüpheler oluşmasına neden olmuştur.

Bu gerçeğe göre: **Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca duyu organlarımızın gönderdiği elektrik sinyallerinin beynimizde yarattığı etkilerdir.** Görme duyunuzla algıladığınız çeşit çeşit renkler, dokunma duyunuzla fark ettiğiniz sertlik ya da yumuşaklık hissi, dilinizle aldığınız tatlar, kulağınızla duyduğunuz birbirinden farklı müzik notaları ve canlı sesleri, kokladığınız çeşit çeşit kokular, işiniz, eviniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, bu kitabın satırları dahası anneniz, babanız,

aileniz ve hayatınız boyunca gördüğünüz, bildiğiniz, tanıdığınız, alıştığınız tüm dünya **yalnızca ve yalnızca duyu organlarınız tarafından gönderilen elektrik sinyallerinden ibarettir.** İlk başta anlaşılması zor gibi görünse de bu, bilimsel bir gerçektir.

Frederick Vester bilimin bu konuda ulaştığı son noktayı şöyle ifade ediyor:

Bazı düşünürlerin, 'insan bir hayaldir, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, bu evren bir gölgedir' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.[1]

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Duyu Organlarımız Nasıl İşliyor?

Görme olayının nasıl gerçekleştiği üzerinde genelde pek az kişi derinlemesine düşünür. Hangi insana sorulsa "nasıl görüyoruz?" sorusuna "tabii ki gözümüzle" yanıtını verir. Ancak görme işleminin teknik izahına bakıldığında durumun pek de öyle olmadığı anlaşılır. Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşer. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşır. Görme olayı gerçekte, beynin arkasındaki bu küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada** gerçekleşir.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez daha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beyinde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani "görüyorum" derken, aslında **beynimizdeki elektrik sinyallerinin bütününü seyrederiz**. Dolayısıyla görme gözde neticelenen bir işlem değildir, gözümüz sadece görme işlemine aracılık yapan bir duyu organıdır.

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm^3'lük, fındık büyüklüğündeki görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu kitap da, ekranına baktığınız bilgisayarınız da, ufka baktığınızda gördüğünüz geniş manzara da, uçsuz bucaksız bir açık deniz de, maratona katılan kalabalık bir insan topluluğu da bu çok küçük yere sığmaktadır. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken çok önemli ve şaşırtıcı bir nokta daha vardır; **kafatası ışığı içeri geçirmez**. Yani beynin içi kapkaranlıktır, dolayısıyla beynin ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz. Rengarenk bir doğa, ışıl ışıl bir manzara, yeşilin her tonu, meyvelerin renkleri, çiçeklerin desenleri, güneşin parıltısı, kalabalık bir sokaktaki tüm insanlar, trafikte hızla yol alan araçlar, bir alışveriş merkezindeki yüzlerce çeşit kıyafet olmak üzere her şey bu

zifiri karanlık yerde oluşur. Özellikle de bu karanlığın içinde renklerin oluşumu halen daha çözülebilmiş değildir. Klaus Budzinski de bu konuda şöyle demektedir:

……insan gözünün ışık ile renkleri algılayan ağ tabakasının, bunu görme siniri yoluyla nasıl beyne ilettiği ve beyinde ne gibi fiziksel-fizyolojik etkiler oluşturduğu sorusuna gelince, **renk bilimcilerimiz bir cevap veremiyor.**[2]

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın ve sıcaklığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olamaz. Mumun ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısısı hiç değişmez. Karanlık beynimizin içinde, aydınlık, ışıl ışıl ve renkli bir dünyayı seyrederiz.

Güneş ışığında da durum bundan farklı değildir. Güneşe baktığınızda gözünüzün kamaşması ya da cildinizde kavurucu sıcaklığını hissetmeniz de bunların algı olduğu ve beyindeki görme merkezinizin kapkaranlık olduğu gerçeğini değiştirmez.

R.L.Gregory, bizim çok doğal karşıladığımız görme sistemindeki bu mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında**.[3]

Bu durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, beyinde birer elektrik sinyali olarak algılanırlar.

Duyma olayı da böyledir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görme olayı gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın her şeyi duyar. Ses geçirmeyen, derin bir sessizliğin ve ıssızlığın hakim olduğu beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ancak o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın işleyişi de buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerinde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girer. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak

iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamaz. Ses ve görüntüde olduğu gibi kokuyu algılama olayında da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile algıladığınız elektrik uyarılarıdır.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, şekerli, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi işlemden sonra bu algıları kimyasal sinyallere dönüştürür ve beyne iletir. Ve bu kimyasal sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanır. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir.

Bu gerçekle ilgili olarak Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı ya da do notasını duyuşunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.[4]

Bizler ancak duyu organlarımızın bizlere ilettiği kadarını bilebiliriz. Çünkü dışımızdaki somut gerçekliğe doğrudan ulaşmamız mümkün değildir. Onu da yorumlayan beyindir. Aslına hiçbir koşulda ulaşamayız.

Dokunma duyumuzun işleyişinde de aynı mantık geçerlidir. Bir cisme dokunduğumuzda dokunma alıcılarımız dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgileri derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırır. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi, nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

…Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. **Eğer parmak**

uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.[5]

Dışımızdaki dünyanın tamamen algılar yoluyla tanınabildiği konusu bilimsel bir gerçektir. George Berkeley *İnsan Bilgisinin İlkeleri Üzerine İnceleme* adlı yapıtında şunları söyler:

…Görme yoluyla ışık ve renk, onların çeşitli dereceleri ve farklılıkları düşüncesine sahip oluyorum; dokunma ile yumuşağı ve serti, sıcağı ve soğuğu, hareketi ve direnci algılıyorum…. Koku alma bana kokuları; tat alma tatları, işitme ise sesleri öğretiyor… Bu duyumlardan bazıları birarada gözlemlendikleri için, onlara ortak bir ad verilir ve onlar bir şey sayılırlar. Böylece örneğin **belli bir düzenleniş içerisinde, bir renk, bir tat, bir koku, bir biçim ve bir sertlik birlikte gözlemlendiğinde elma sözcüğüyle belirlenen ayrı bir şey olarak tanınır;** öteki düşünce dermeleri, taş, ağaç, kitap ve öteki duyumlanabilir şeyleri meydana getirirler….[6]

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki **"aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur.** Biz ise bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ve insanlar açısından yanıltıcı olabilecek ayrı bir nokta da **uzaklık hissidir.** Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, beyninizde meydana gelen bir boşluk hissinin algılanmasından başka bir şey değildir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyreder ve bunların kendinden milyonlarca ışık yılı uzakta olduğunu sanır. Oysa yıldızlar onun içinde; beynindeki görüntü merkezindedir. Bir yolculuk esnasında uçaktan aşağıdaki bir şehre bakar ve kilometrelerce ötede olduğunu düşünür. Halbuki bütün o uçsuz bucaksız genişlik ve alabildiğine büyük şehir, içindeki insanlarla birlikte yine beynindedir.

Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.**

Tüm diğer algılarımız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanarken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıda ne gül vardır, ne de ona ait bir koku..

Algılarımızın bize tanıttığı "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan elektrik sinyallerinin bütününden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir ve yorumlar. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" **aslı** sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü **algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız**. Bu nokta son derece önemlidir.

Çünkü, "dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. "Dış dünya"daki ses dalgalarını ritme çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **"Dış dünyada" renk yoktur**. Ne limon sarı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece biz öyle algıladığımız için öyledirler. "Dış dünya", tamamen algılayana bağlıdır. Nitekim renk körlüğü bunun önemli bir ispatıdır. Gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Bu durumda kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Artık dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

İlkin **renklerin, kokuların**, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, **bunlar duyumlarımız sayesinde vardır.**[7]

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan renkli görüyor değiliz. Çünkü varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, **"dış dünyada" değil, içimizdedir.**

Peki o zaman "dış dünyayı" tam olarak bildiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"

Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada şekillendirilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku, sertlik-yumuşaklık, tat ve vücut görüntüsü gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı sinir görevi görecek elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri dağın zirvesindeki beyninize ulaştıralım. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir iş adamı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Sadece beyinden ibaret olduğunuzu anlamanız ise hiçbir zaman mümkün olmaz. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için gerekli olan, gerçek bir dünyanın var olması değil, sadece birtakım

uyarıların olmasıdır. Bu uyarıların yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olması ise pekala mümkündür.

Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak yanılmamız çok kolaydır. Bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesneler, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlattığımız gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" olarak bildiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar. Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir?

Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Şimdiye kadar olan anlatımımıza uygun olarak beynimizin içinde bir rüya seyrettiğimizi düşünelim. Rüyada hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir. Buraya kadar hep dış dünyanın bir kopyasını beynimizde izlediğimizden söz ettik. Bunun önemli bir sonucu, dış dünyanın aslını hiç bir zaman tam olarak bilemeyeceğimizdir.

En az bu kadar önemli olan ikinci bir gerçek ise, beynimizde izlediğimiz bu dünyayı izleyen "irade"nin, beynin kendisi olamayacağıdır. Beyin, kendisine gelen verileri işleyen ve görüntüye çeviren bir bilgisayar-monitör sistemi gibidir; ama dikkat edilirse bilgisayarlar kendi kendilerini izlemezler. Varlıklarının şuurunda da değildirler.

Bu şuuru aramak için beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R.L.Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.[8]

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta burasıdır: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben" **-beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim**? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."[9]

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Cansız ve bilinçten yoksun atomlar nasıl hisseder, nasıl görürler? Neden atomların bir kısmı bu görme özelliğini kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret? Hayır, tüm bunları yapan irade beyin olamaz.

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir. Bu varlık vücut görüntümüzü kullanarak önündeki algılarla muhatap olur.

İşte bu varlık "ruh"tur.

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını -ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem maddesel dünya olarak tanıdığımız şey gerçekte ruhumuzun gördüğü algılardan ibarettir, o halde bu algıların kaynağı nedir?...

Bu soruya cevap verirken dikkat edilmesi gereken gerçek şudur; biz maddeyi sadece hayalimizde görürüz, dışarıdaki aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Madde bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, madde dediğimiz algılar da yok olur gider. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Peki kim bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer her şeyi sürekli olarak seyrettirmektedir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Yaratıcımız sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir. Bize indirdiği kitap yoluyla Kendisi'ni, evreni ve bizim neden var olduğumuzu bildirmiştir.

Bu üstün güç ve akıl sahibi Yaratıcımız Yüce Allah, indirmiş olduğu kitap ismi ise Kuran-ı Kerim'dir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmeliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Bizim maddesel evrenin kendisine asla ulaşamadığımız gerçeği, insanların pek çoğunun aklını meşgul eden "Allah nerede" sorusunun da cevabını ortaya çıkarır.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, O'nu göklerde bir yerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz.) Bu sapkın mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, maddesel evrene hiç bir zaman ulaşamadığımız gibi, onun mahiyetini de tam olarak bilemeyiz. Tek bildiğimiz, tüm bunları yaratan Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığıdır. İmam Rabbani gibi büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için, **"var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır"** demişlerdir.

Çünkü gördüğümüz dünya zihnimizdedir ve bunun dış dünyadaki karşılığına ulaşmamız kesinlikle imkansızdır.

Böyle olunca da, Allah'ın, hiç bir zaman ulaşamadığımız bir maddi evrenin "dışında" olduğunu düşünmek yanlış olur.

Allah gerçekte "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

...O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Maddesel varlıklar Allah'ı göremezler, ama Allah, Kendi yarattığı maddeyi her şekliyle görür. Kuran'da **"Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder"** denilerek bu gerçek haber verilmektedir. (Enam Suresi, 103)

Yani biz Allah'ın varlığını gözlerimizle algılayamayız ama Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah Kuran'da Kendisi'nin **"kulaklara ve gözlere malik olan"** (Yunus Suresi, 31) olduğunu söylemektedir. O'nun bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız.

"Dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, herhangi bir algı değil, Allah'ın Kendisi'dir. Kuran'da yer alan **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız"** ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. (Kaf Suresi, 16) Bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm. gibi belirli bir uzaklıkta olur. Bu mantığa göre hiçbir şey kendisine şahdamarından daha yakın olamaz. Ama madde diye bildiği herşeyin zihnindeki algılar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara **"sonsuz yakın"** olduğunu, **"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186)ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette haber verilen, **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz."** (Vakıa Suresi, 83-85) ayetiyle de insana en yakın varlığın Allah olduğu gerçeğine dikkat çekilmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçekten habersiz yaşarlar.

Öte yandan, İmam Rabbani'nin de bildirdiği gibi, bir gölge varlıktan başka bir şey olmayan insanın, Allah'tan bağımsız bir güce sahip olması da mümkün değildir. Nitekim **"Sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** (Saffat Suresi, 96) ayeti yaşadığımız tüm olayların Allah'ın kontrolü altında gerçekleştiğini gösterir. Kuran'da bu gerçek bildirilmekte ve **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle, hiçbir fiilin Allah'tan bağımsız olmadığı vurgulanmaktadır. İnsan gölge varlık olduğu için atma eylemini yapan kendisi olamaz. Ancak Allah bu gölge varlığa kendisinin attığı hissini vermektedir. Gerçekte ise tüm fiilleri gerçekleştiren Allah'tır.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık sanmaya devam edebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kuran'da da bu gerçeğe şöyle işaret edilir:

Peki onlar, Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

Allah Her Şeyi Bilendir

Allah'ın Muhit sıfatı "Her şeyi kuşatan" anlamındadır. Allah her şeyi kuşattığı için insanların yaşadığı her şeyi de en iyi bilendir. Ağrıyı, acıyı, sevgiyi, hazzı, üzüntüyü, sevinci, gülmeyi, ağlamayı tüm bu duyguları yaratan Allah'tır ve dolayısıyla Allah tüm bunları çok iyi bilir. Bildiği için yaratır ve kullarına dilediği miktarda tattırır. Fakat burada şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Allah bu acı ve eksikliklerden tamamen uzaktır. Allah'ın Kuran'da belirtilen bir sıfatı da Kuddüs'tür ve Kuddüs "hatadan, gafletten, acizlikten ve her türlü eksiklikten çok uzak, pek temiz" anlamındadır. Dolayısıyla Rabbimiz tüm bunlardan münezzehtir.

Allah'ın Kuran'da yer verilen sıfatlarından biri de Müteali'dir ve anlamı "yaratılmışlar hakkında aklın mümkün gördüğü her şeyden her hal ve tavırdan pek yüce"dir. Bu gerçek Allah'ın her yeri ve her şeyi kuşattığı, her şeyin gizlisini de gizlinin gizlisini de bildiği anlamına gelir. Üstelik bu, gerçek anlamda bir bilmedir. Allah'ın üstünlüğünü, yüceliğini gereği gibi takdir edebilmek için bu konuyu iyi kavramak gerekir. Allah'ın yaşadığımız ağrıları, acıları ve yaşadığımız her türlü duyguyu biliyor olması aynı zamanda Allah'ın bize şahdamarımızdan da yakın olduğu gerçeğini bir kez daha anlamamızı sağlar. Allah insanı her yerde görür. Kuytu, gizli, kapalı, kimsenin görmediği bir yerde tek başına olsa da, çok gizli bir iş üzerinde olduğunu düşünse de Allah onu görür. Allah'ın her şeyden haberdar olduğu Kuran'da şöyle ifade edilmiştir :

Onlar bilmiyorlar mı ki, elbette Allah, onların gizli tuttuklarını da, fısıldaştıklarını da biliyor. Gerçekten Allah, gaybın bilgisine sahip olandır. (Tevbe Suresi, 78)

Allah bütün sözleri duyar, öyle ki insan gizlice sağlam kapıların, duvarların ardında fısıldaştığını düşündüğü anda da Allah onu duyar. Allah kalbinden geçeni, gizleyip de kimseye söylemediklerini bildiği gibi bilinçaltında olup, insanın kendisinin dahi farkına varmadığı yönlerini de bilmektedir. Kuran'da bu gerçeklere dikkat çekilmiştir:

Sözü açığa vursan da, (gizlesen de birdir). Çünkü şüphesiz O, gizliyi de, gizlinin gizlisini de bilmektedir. (Taha Suresi, 7)

Sahip Olduğunuz Her Şey Aslında Hayaldir...

Açıkça görüldüğü gibi, bizim "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki bazı insanlar bu gerçeği pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de size gösterilen her şey bu "kopya

dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığınız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar insanlara özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)

İnsanların çoğu sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paraların, yığdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetlerin, son model arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüsüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unutur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. **"Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafil olanlardır"** ayetinde işte tam bu yanılgı tarif edilir. (Rum Suresi, 7)

Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağlılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları her şeyin, hırsla edindikleri mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, arkadaşlarının, en sevdikleri bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin, okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlık olduğunu göstermektedir. Bu durumda bütün bunlar adına yapılan hırs, geçirilen zaman, harcanan çaba da boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, "yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle" sanki bunların aslıyla muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman küçük düşmektedirler. Yatlarında "kasılarak" dolaşanlar, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, kıyafetleriyle insanlara sükse yapmaya çalışanlar, tüm yaşamlarını bu tip hırslar ve

yarışlar üzerine kuranlar, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini bilmelidirler.

Aslında bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunur, binlerce kişinin çalıştığı fabrikaları olur, pek çok insana hükmedebilecek güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir. Ancak elbette ki bu gerçeği düşünmek gerekir. Ayette de haber verildiği gibi bu gerçeğin farkına varan güzel bir karşılık alacaktır:

Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle-görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)

Bunun gibi dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de, gerçeği anladıklarında insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavga edenler, bağırıp çağıranlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yapmaya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşanlar ve diğerleri, bunları bir hayal dünyasında yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, her şeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir. Allah söz konusu kişileri bu durumunu şöyle haber vermiştir:

...Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 16)

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsını yaptığınız mallar, zenginlikler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki ileride yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" sonucunu ortaya

çıkarmamaktadır. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarının aslıyla muhatap olduğunu düşünerek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette her şey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın **"görüş gücü keskinleşecek"** (Kaf Suresi, 22) ve her şeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, **"Keşke o (ölüm her şeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti"** diyerek helak olacaktır. (Hakka Suresi, 27-29)

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya harcayıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımız olan Allah'ı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Rüyadaki Dünya ile Şimdi Algıladığımız Dünya Arasındaki Fark Nedir?

İnsanların gerçek sandıkları; elle tutulan, gözle görülen şeylerdir. Ama yukarıda duyu organlarımızın bizi yanılttığından söz ettik. Dış dünyanın gerçeğine bilimsel olarak da hiçbir zaman ulaşamayacağımızı vurguladık. Bilimsel açıklamaların yanı sıra içinde yaşadığımız bu algılar evrenini rüya benzetmesiyle açıklamak da mümkündür. Rüyada da "elinizle tutar, gözünüzle görürsünüz", ama gerçekte ne eliniz vardır, ne gözünüz, ne de görülüp-tutulacak bir şey. Bütün bunları beynin dışarısında sağlayan hiçbir maddi gerçeklik yoktur. Açıkça aldanırsınız.

Rüya sırasında gerçek olmayan bir dünyada rahatlıkla yaşayabiliyorsak, aynı şey pekala içinde bulunduğumuz dünya için de geçerlidir. Rüyadan uyandığımızda gerçek yaşantı dediğimiz daha uzun bir rüyaya başlamadığımızdan hiçbir şekilde emin olamayız. Rüyayı hayal, dünyayı gerçek saymamızın nedeni, sadece alışkanlıklarımız ve ön yargılarımızdır.

Ve bu durum, belki de bir gün, şu anda yaşadığımızı sandığımız dünya hayatından aynen rüyadan uyandırıldığımız gibi uyandırılabileceğimizi gösterir. İşte bu nokta çok önemlidir ve üzerinde mutlaka düşünmek gerekir.

Bunun için rüya örneğini biraz daha derinlemesine düşünmekte yarar vardır. İnsan, rüyasında çok gerçekçi olaylar yaşayabilmektedir. Merdivenden yuvarlanıp bacağını kırabilmekte, ciddi bir trafik kazası geçirebilmekte, bir otobüsün altında kalabilmekte, acıktığında bir pasta yiyip doyabilmektedir. Günlük yaşamda rastlanan olayların benzerleri rüyada da aynı inandırıcılıkla, aynı hislerle yaşanmaktadır. Bu da göstermektedir ki yemek yemek, dokunmak, sertlik hissetmek gibi algılar hiçbir zaman maddenin somut varlığının ispatı olamaz. Çünkü bu hisler aynı netlikle rüyada da yaşanmaktadır. Ancak maddeyi mutlak varlık olarak kabul eden materyalistler bu noktada büyük bir kavrayış bozukluğuna sahiptirler. Maddenin varlığını kendilerince ispatlamak için yukarıdakilere benzer örnekler verirler. Çarpık mantıklarına göre taşlara tekme attıklarında ya da tokat yediklerinde acı hissetmeleri, pasta yediklerinde doymaları, insanların otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaları maddenin fiziksel varlığının ispatıdır. Anlamakta zorluk çektikleri nokta ise, taşa vurduklarında duydukları acı, pastayı yerken aldıkları tat, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik ve ağrı gibi bütün algıların da yalnızca zihinde oluştuğudur.

Rüyasında kendisine otobüs çarptığını gören bir kişi yine rüyasında, kaza yaptıktan sonra gözünü hastanede açabilir; sakat kaldığını anlar ama aslında bu bir rüyadır. Yine rüyasında; bir trafik kazasının ardından öldüğünü, ölüm meleklerinin canını aldığını, ahiret hayatının başladığını görebilir. (Bu olay, rüya gibi bir algı olan gerçek dünya hayatında da aynı şekilde yaşanır.)

Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde algılamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta

algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi karanlık bir odadaki bir yatakta uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta bulunmaktadır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın tamamen algılardan oluştuğunu çok net biçimde ortaya koymaktadır. İster rüyada olsun, ister günlük yaşamda olsun, görülen, yaşanılan, hissedilen şeylerin hepsi birer algıdır.

Trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa, kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan kişiye de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, evinde oturmakta olan kişi de yaşamaya başlayacaktır. Bu kişi evinde oturduğu halde otobüsün fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, kırık ağrılarını, ameliyathaneye sokuluşunun görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sinirleri kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir alete kaydedilse ve bu algılar bir başka kişiye sürekli başa alınarak verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince karnında pastanın şişliğini ve tokluğunu hisseden kişinin duyu organlarına ait sinirler paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, birinci kişi pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalistin sinirleri paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taşa vuracak ve canı acıyacaktır.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da çelişkisiz bir cevap veremez. Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Her iki kişi de pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Her iki kişi de, taşa tekme atış anını tüm detaylarıyla kendi zihinlerinde yaşamışlardır.

Bu durumda insanın algılarını aşması ve dışarı çıkması mümkün değildir. Çünkü her insan duyu organlarına bağımlıdır.

Konunun Önemi

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler,

kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımız'da olan Ana Kitap'tadır; çok Yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımız'da (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Neden Anlayamıyorlar?

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü tüm maddesel dünyanın gerçekte bir "**gölge varlık**" olduğunu ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, boş konuşmalarla ömürlerini tüketenlerin, mallarıyla övünenlerin, cimri ve bencil tutkularının esiri olanların, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi, aslıyla muhatap olduğumuz bir yer değildir. Zihnimizde seyrettiğimiz ve aslına ulaşamadığımız bir görüntüdür. Saydığımız insanların hepsi de, konumları, mevkileri her ne olursa olsun, bu algıları zihinlerinin içinde seyreden birer gölge varlıktırlar, ama bunun bilincinde değildirler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi en temelinden çökertir. Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünya" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Burada anlatılanlar, tıpkı bir fizik kanunu veya bir kimya formülü kadar kesin gerçeklerdir. İnsanlar yeri geldiğinde en zor matematik problemlerini bile çözebilmekte, anlaşılması çok zor görülen pek çok konuyu kavrayabilmektedirler. Ama aynı kişilere maddenin aslına ulaşmamızın asla mümkün olmadığı anlatıldığında, bunu bir türlü anlamaya yanaşmamaktadırlar. Bu, son derece "abartılı" bir anlayışsızlık durumudur. Çünkü burada anlatılan konunun kavranması, tıpkı bir insanın, "iki çarpı iki kaç eder", "kaç yaşındasın" gibi sorulara vereceği cevaplar kadar kolaydır. Ya da elindeki bardaktan su içen bir kişinin, "suyu neyle içiyorsun?" sorusuna vereceği cevap kadar kavranması kolaydır. Çünkü bunlar, bugün bilim tarafından kesin olarak ortaya konmuş gerçeklerdir.

Tıp alanında, örneğin gözün işleyişi hakkında, uzmanlaşmış bir profesöre sorsanız bizim burada anlattığımız teknik konuları tüm detaylarıyla size anlatabilir. Ama bu teknik bilgilerin sonucunda ortaya çıkan apaçık gerçeği kabullenemez; bir türlü "evet, görüntü benim beynimde oluşuyor, dışarıda ne olduğu hakkında kesin bir bilgiye sahip

olmam mümkün değildir" diye itiraf edemez. Veya o insana gidip "Ay nerede?" diye sorsanız, başını göğe kaldırıp "Ay milyonlarca kilometre yukarıda" der. Ama asla "Ay aslında benim beynimin içinde" diyemez. Bunu anlamazlıktan gelir; çünkü bu gerçeği kabul etmek, sözle dile getirmek, karşısına çok önemli bir hakikati daha çıkarmaktadır: Herşey beyninde oluşan, aslına ulaşılamayan bir görüntü olduğuna göre, ona bu görüntüleri seyrettiren bir Yaratıcı vardır.

İşte senelerce eğitim gören, kendi alanında en uzman kişi olarak tanınan, belki kendisine pek çok konuda danışılan, zekasıyla övünen bir insanın dahi böylesine açık bir gerçeği kavrayamamasının ardında yatan neden budur. Bu konu, Allah'ın varlığını, herşeyin üstündeki sonsuz kudretini, herşeyin tek sahibi olduğunu hatırlatmaktadır. Bu nedenle de şeytan, insanlara bu konuyu düşünmeme telkini vermektedir. Kuran'da Sebe kavmi için bildirilen "**Şeytan onlara yaptıklarını süslemiştir, böylece onları (doğru) yoldan alıkoymuştur; bundan dolayı onlar hidayet bulmuyorlar**" (Neml Suresi, 24) ifadesinde belirtildiği gibi, insanları bu gerçekten şeytan alıkoymaktadır.

Bu insanlar da şeytanın bu telkinine uymakta ve karşılarındaki açık gerçeği göremeyerek küçük duruma düşmektedirler. Bu kişilerin durumu, "sinema perdesinde oynayan görüntülerin gerçekten var olduğunu iddia eden", hatta bu görüntülere müdahale etmeye çalışan bir kişinin durumu gibidir. Ya da televizyonda gördüğü bir yiyeceği gerçek zannederek uzanıp almaya çalışmaktan bir farkı yoktur. Açıktır ki, bu konudan kaçmaya çalışan insanların içinde bulundukları durum son derece "ibret verici bir gaflet hali"dir. Gerçekte bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, inkarcıların "**Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır.**" (Araf Suresi, 179)

Ayette verilen bu haber, Kuran'ın bir mucizesidir. Pek çok konuda bilgi sahibi olan, teknik konuları kavrayabilen, ama maddenin gerçek mahiyeti ile ilgili apaçık bir gerçeği her türlü anlatıma rağmen kavrayamayan insanların varlığına, Kuran'da dikkat çekilmiştir. Bu konudaki bir başka ayet ise şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için farketmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

Sonuç

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Bu noktanın daha ötesini, kendi samimi düşüncenizi kullanarak da bulabilirsiniz. Bunun için, dikkatinizi toplayarak konsantre olmanız, etrafınızdaki cisimleri nasıl gördüğünüz ve onlara nasıl dokunduğunuz hakkında düşünmeniz gerekir. Eğer dikkatlice düşünürseniz, gören, işiten, dokunan, düşünen ve şu anda bu kitabı okuyan akıllı varlığın, sadece bir ruh olduğunu ve sanki bir tür perde üzerinde "madde" denen algıları seyrettiğini hissedebilirsiniz. Bunu kavrayan insan, insanlığın büyük bölümünü aldatan maddi dünya boyutundan uzaklaşıp, gerçek varlık boyutuna girmiş olur.

Sözünü ettiğimiz gerçek, tarih boyunca bazı dindarlar ya da felsefeciler tarafından anlaşılmıştır. Bu gerçeği yanlış anlayan ve tüm mahlukatın varlığını reddeden "Vahdet-i Vücut" görüşü hatalı bir yola sapmış olsa da, büyük müceddid İmam Rabbani, bu konudaki doğru ölçüyü koymuştur. İmam Rabbani'ye göre tüm varlıklar, Allah'a kıyasla "gölge varlık"tır. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi İslam alimleri bu gerçeği Kuran'ın işaretleriyle ve akıl yoluyla bulmuşlardır. George Berkeley gibi bazı Batılı felsefeciler de aynı gerçeği akıl yoluyla kavramışlardır. İmam Rabbani, tüm maddesel evrenin bir "hayal ve vehim (algı)" olduğunu ve tek mutlak varlığın da Allah olduğunu Mektubat'ında şöyle anlatmıştır:

Allah... yarattığı varlıkların vücutlarını yokluktan başka bir şey yapmadı... Tüm bunları, **his ve vehim (algı) derecesinde yarattı**... Alemin varlığı his ve vehim derecesinde olup, maddi derecede değildir... Gerçek manada dışarıda (dış dünyada) Yüce Zat'tan (Allah'tan) başkası yoktur.[9] (İfadeler Türkçeleştirilerek alınmıştır.)

İslam tasavvufu konusunda bir uzman olan Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk" başlıklı makalesinde, İmam Rabbani'nin bu konuda ortaya koyduğu doğru ölçüyü şöyle özetlemektedir:

İmam-ı Rabbani nazarında, alem, "yokluk" mertebelerinden ibarettir ki, İlahi isimler ve sıfatlar, ilim dairesinden o yokluk mertebelerine aksetmiş ve dış planda Allah'ın var kılmasıyla, o akış ve yokluk mertebelerinden "gölge varlık"lar (vucud-i zilliler) halinde mevcut olmuşlardır.

Bu şekilde anlaşılıyor ki, alem, hariçte aslı ve hatta zati bir vücutla mevcuttur ve fakat bu "hariç" de vücut ve sıfatlar gibi o haricin gölgesidir. Alem için, "Allah'ın aynıdır" demek mümkün değildir. Zira, aralarında harici bir ayrılık ve aykırılık vardır. Tıpkı, bir kimsenin gölgesi, mecazi olarak, o kimsenin aynı ve kendisidir, demek doğru olmadığı gibi...

İmam-ı Rabbani... O, gölgenin, harici varlığı olduğunu, yani gölge varlığın, dış varlık aleminde mevcut olduğunu kabul eder ve kesinlikle gölgeyi, aslına birleştirmez.[10]

Ancak bu gerçeği kavrayanların sayısı tarih boyunca hep sınırlı kalmıştır. İmam Rabbani gibi büyük alimler, bu gerçeğin kitlelere anlatılmasının sakıncalı olabileceğini, çoğu insanın bunu anlayamayacağını yazmışlardır.

İçinde yaşadığımız çağda ise, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla açıklanır hale gelmiş bulunmaktadır. Maddenin mutlak varlık olmadığı ve bizim onun hakkındaki bilgimizin çok sınırlı olduğu gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle **21. yüzyıl**, insanların yaygın olarak İlahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri **bir tarihsel dönüm noktası olacaktır**. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist inançları tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

Bu kaçınılmaz gidişin hiçbir gölge varlık tarafından durdurulması da mümkün değildir...

ZAMANSIZLIK GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu varsayım, maddenin mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır ki, bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme tekrar vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, **hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak** zaman algısını elde eder. Eğer **bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.**

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası **zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır ki bu nokta çok önemlidir.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Tersinden gösterilen filmler, **zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın** neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan

fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, **beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır.** Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.[11]

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Eğer hafızamızdaki bilgiler geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi dizilse, zamanın akışı da bizim için geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi olacaktır. Böyle bir durumda, geçmişi gelecek, geleceği de geçmiş olarak algılamaya başlar, hayatı şimdiki düzeninin tam tersi bir düzende yaşarız.

Gerçekte ise zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. **Bu da zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu** gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların **zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu** kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olasılı bir sırası ise, **zaman da olayların olasılı bir sırasıdır**. Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden **hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir.** Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da **öznel zaman vardır**. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.[12]

Einstein'ın bu sözlerinden, zamanın ileriye doğru aktığı fikrinin tamamen bir şartlanma olduğu anlaşılmaktadır.

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da **bilinçten ayrılamayacağını göstermiş**"tir.[13] Genel Görecelik Kuramı'na göre "**zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur.**"

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi "rengi ayırt edecek bir göz yoksa, renk diye bir

şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."[14]

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de, gerçekte her şey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Aynı şekilde zamanın akış hızının, farklı şartlarda herkesçe farklı olarak algılanması da zamanın psikolojik bir algıdan ibaret olduğunu kanıtlar. Örneğin, bir arkadaşınızla buluşacağınız zaman onun 10 dakikalık bir gecikmesi size bitmek bilmeyen, çok uzun bir zaman gibi gelebilir. Ya da sabah okula veya işe gitmek üzere uyanan uykusuz bir insana uyuyacağı fazladan bir 10 dakika oldukça uzun gelebilir, hatta bu sayede uykusunun büyük bir kısmını aldığını düşünebilir. Bazı şartlarda ise bunun tam tersi söz konusudur. Öğrencilik yıllarından hatırlayacağınız gibi -40 dakikalık- adeta bir asır süren bir dersin ardından 10 dakikalık bir teneffüs çok çabuk geçebilir.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. **Einstein'ın Genel Görecelik Kuramı** göstermektedir ki zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine olan uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek hızı ışık hızının yüzde doksan dokuzuna yakın olan bir roketle uzayda yolculuk yapan bir baba ve dünyada kalan oğlu için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."[15]

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Böylelikle kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Rölativite Teorisi ile ortaya konan bu gerçekler daha sonra pek çok bilim adamı tarafından defalarca onaylanmıştır. Bu teori ile ilgili Isaac Asimov'un tesbiti şöyledir:

Einstein'ın Rölativite teorilerinin yayınlanmasının üzerinden 84 yıl geçmiştir. Bu süre içinde teoriler birçok kez testten geçmiştir ve her defasında Einstein haklı çıkmıştır.[16]

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, **zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur.** İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir. Kuran ayetlerinde, zamanın izafi bir kavram olduğunu gösteren açıklamalar bulunur.

Modern bilim tarafından doğrulanan, zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insanın bütün hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde ise insanlara zamanın sandıklarından da kısa bir sürede geçtiği şöyle bildirilir.

Dedi ki: Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz," (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı zamanı ve mekanı tümüyle sarıp kuşatan Yüce Allah'ın indirdiğinin delillerinden biridir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık. (Kehf Suresi, 11-12)

"Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, her şeye güç yetirendir. (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın zamandan münezzeh olduğunu açıkça göstermektedir. İnsan ise Allah'ın kendisi için takdir ettiği zamana bağımlıdır.

Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafi oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamayarak tümden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", **bizim için** yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle **Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.**

Lincoln Barnett, Genel Görecelik Kuramı'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, *Evren ve Einstein* isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, varlıkları bütün anlamında ancak **"bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin"** kavrayabilir. Barnett'in "kozmik zihin" dediği İrade, **tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır.** Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.

Bu arada bazı kimselerin öne sürdüğü çarpık kader anlayışının yanlışlarına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık kader anlayışında, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir. Nitekim ayette **"....Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır."** (Fatır Suresi, 11) diye buyrularak bunların hepsinin kaderde olduğu gerçeği bildirilmektedir. Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah için, her şey kaderde yazılmış ve bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş bir olay olarak

anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay gibi anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbi'nin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)

İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevkedildiler... (Zümer Suresi, 71)

Rablerinden korkup-sakınanlar da, cennete bölük bölük sevkedildiler... (Zümer Suresi, 73)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziat Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutundan münezzehtir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kuran'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Materyalistlerin Endişesi

Maddenin gerçeği ile zamansızlık ve mekansızlık konularını ele aldığımız bu bölümde anlatılanlar, aslında son derece açık gerçeklerdir. Daha önce de ifade edildiği gibi bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır.** Teknik bir gerçek olmasının dışında, akla dayalı ve mantıksal deliller de bu konuda başka alternatife imkan tanımamaktadır: **Evren**, onu meydana getiren maddeler ve içindeki insanlarla ve zamanla birlikte bir **görüntü varlıktır**. Yani aslı ile muhatap olamadığımız, zihinde yaşanan bir algılar bütünüdür.

Materyalistler bu gerçeği anlamakta zorluk çekerler. Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının asıl nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten bilinçaltlarında büyük bir korku duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler.**[17]

Maddenin aslı ile muhatap olamadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası hiçbir şeyin asılları ile karşılaşamadığını hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"o gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdukları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır"** (Nahl Suresi, 87) ayetinde haber verilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğuna inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağının, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağının farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

"Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada aslına ulaştıklarını zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

İnananların Kazancı

Maddenin mutlak olmadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği, materyalistleri korkuturken, inananlar için tam aksi gerçekleşir. Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında büyük bir sevinç duyarlar. Çünkü bu gerçek her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi normalde belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Daha önce de ifade edildiği gibi ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme, sonsuzluk gibi konular böylece anlaşılmış ve "Allah nerede?", "Allah'tan önce ne vardı?", "Allah'ı kim yarattı?", "Kabir hayatı ne kadar sürecek?", "Cennet ve cehennem nerede?", "Cennet ve cehennem şu an var mı?" gibi önemli sorular da kolayca yanıtlanmış olur. Ve Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki bu sır sayesinde **"ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir**. Çünkü ortada ne zaman, ne de mekan kalır. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında **aynı yerde olduğu** da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise her şeyin **tek bir anda olduğu** fark edilir; hiçbir şey için beklenmez, zaman geçmez, her şey zaten olup, bitmiştir. **Yani sonsuzluk aslında başlamış durumdadır.**

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, **dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar.** İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek bir Hakimi olduğunu, O'nun tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin O'na yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, **"her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak"** Allah'a teslim olmuştur. (Al-i İmran Suresi, 35)

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

SONSUZLUK BAŞLAMIŞ DURUMDA

Allah'ın Sonsuz Hafızası ve İnsanın Sınırlı Hafızası

Kitabın zamansızlık bölümünde, tüm bilgilerimizin hafızada saklı olduğundan söz etmiştik. İnsanın sahip olduğu her türlü bilginin, yaşadığı her olayın, karşılaştığı her detayın, hayatı boyunca gördüğü, duyduğu, bildiği, hissettiği her şeyin bu hafızada depolandığını, zamana ait hislerin de aynı şekilde hafızadaki bir bilgi olduğunu söylemiştik. Şimdi de hafıza kavramını biraz daha derinlemesine inceleyeceğiz.

Kitap boyunca anlatıldığı gibi biz 5 duyumuzla hisseder ve yaşarız. Beş duyumuzun izin verdiği şeyleri algılar, bunun dışına hiçbir zaman çıkamayız. İçinde yaşadığımız zamanı ve mekanı da böyle algılarız. Beynimiz 5 duyuyla bir varlığı tespit edemiyorsa, o varlık için "yok oldu" deriz. Buna bağlı olarak hafızamız hangi olayı ya da görüntüyü veya algıyı muhafaza ederse o bizim için vardır yani diridir, neyi de unutursa artık o bizim için yoktur. Diğer bir deyişle hafızamızda olmayan varlıklar ve olaylar bizim için ölmüştür, geçmiştir, yok olmuştur.

Fakat bu, yalnızca insanlar için geçerli bir durumdur; çünkü yalnızca insanların hafızası sınırlıdır. Allah'ın hafızası ise her şeyin üstündedir, sınırsız ve sonsuzdur. Ancak burada şunu da belirtmek gerekir: "Allah'ın hafızası" kavramının kullanılması yalnızca konuyu açıklayabilmek amaçlıdır, yoksa iki hafıza arasında herhangi bir kıyas ya da benzetme yapılması asla mümkün değildir. Allah, her şeyi yoktan var eden ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilendir.

Allah Kuran'da Kendisini bazı sıfatlarıyla tanıtmıştır. Bunlardan birisi de Hafız yani "yapılan bütün işleri ayrıntılarıyla tutan, koruyan" sıfatıdır ve bu kelimenin ardında çok önemli sırlar gizlidir.

"Levh-i Mahfuz"

Allah Katında her şey yalnızca tek bir anda olup bitmiştir. İşte dünya var olduğundan beri gerçekleşen olaylar da bu tek bir ana sığmaktadır. Ve bu ana dair tüm bilgiler, Allah Katında bir "Kitap"ta saklanmaktadır. Kuran'da, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta her şeyin bilgisinin bulunduğu belirtilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

....Kitabın anası O'nun Katındadır. (Rad Suresi, 39)

...Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

(Önlerine) Kitap konulmuştur; artık suçlu-günahkarların, onda olanlardan dolayı dehşetle-korkuya kapıldıklarını görürsün. Derler ki: "Eyvahlar bize, bu kitaba ne oluyor ki, küçük büyük bırakmayıp her şeyi sayıp-döküyor?" Yapıp-ettiklerini (önlerinde) hazır bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye zulmetmez. (Kehf Suresi, 49)

Allah başka ayetlerinde de dünyada insanların yaşadıkları tüm olayların, içlerinden geçen tüm düşüncelerin, başlarına gelen her şeyin bu kitapta olduğu gerçeğini şöyle haber verir:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. (Hadid Suresi, 22)

İşte kainat yaratıldığından beri var olan canlı cansız her şeyi, gerçekleşen her olayı Allah yaratmaktadır ve dolayısıyla O'nun bilgisi dahilindedir; yani tüm bunlar "Allah'ın hafızası"ndadır. Levh-i Mahfuz da Allah'ın Hafız sıfatının bir tecellisidir.

Bu durumda karşımıza çok önemli bir gerçek çıkmaktadır: Allah'ın hafızası sonsuzdur, o halde onda var olan hiçbir şey yok olmaz. Diğer bir deyişle Allah'ın yarattığı hiçbir canlı ölüp kaybolmaz, hiçbir çiçek solup yok olmaz, hiçbir içecek bitmez, hiçbir süre geçmez, hiçbir yiyecek tükenmez... Allah her an yaratmaktadır ve her şey ezelde yaratılmış ve "sonsuzluğa kilitlenmiş"tir.

Peki "sonsuzluğa kilitlenmek" ne demektir?

Bunu şöyle de açıklayabiliriz: Her varlığın ve olayın yaratıldığı anda aslında onun için sonsuzluk da başlamıştır. Örneğin bir çiçek yaratıldığında aslında bir daha yok olmamak üzere yaratılmıştır. Bu varlığın ya da nesnenin insanın görüntüsünden çıkması, insanın hafızasından silinmesi onun yok olması, ölmesi anlamına gelmez. Önemli olan Allah'ın hafızasındaki, Allah'ın Katındaki halidir. Ve Allah'ın hafızasında bu canlının varoluşu da, yaşamı boyunca geçirdiği anlar da, ölümü de mevcuttur.

Allah, varlık verdiği her şeyi sonsuz olarak yaratmıştır. Var olan şeyler için artık sonsuz yaşam başlamıştır. Fakat bunu iyi anlayabilmek için tek tek varlıklar ve olaylar üzerinde düşünmekte yarar vardır. Ancak bu örneklere geçmeden önce bir konuya daha değinmek gerekir: Burada anlatılanlar, kuşkusuz bir insanın yaşamında karşılaşabileceği en büyük ilimlerden biridir. Sonsuzluk kavramıyla ilgili bu gerçekleri çoğu insan ilk kez duyuyor, ilk kez düşünüyor olabilir. Önemli olan şudur; Allah Kuran'da yalnızca "**içten Allah'a yönelen**" kimselerin öğüt alabileceğine dikkat çekmektedir. Yani samimi kalple Allah'tan yardım dileyen, O'nun sonsuz kudretini takdir etmeye çalışan, Rabbinin büyüklüğünü kavramak için çaba gösteren insanlar burada anlatılan gerçeklerden de öğüt alacak ve bu gerçekleri kavramaya başlayacaklardır.

Sonsuzluk İçinde İnsanlar

Allah'ın Halık ismi "Her şeyin varlığını ve varlığı boyunca görüp geçireceği halleri, hadiseleri tayin ve tespit eden, ve ona göre yaratan, yokluktan var eden" anlamındadır. Allah Halık sıfatıyla insanları daha ilk başta anne karnında yarattığı andan itibaren onlar için sonsuzluk da başlamıştır. İnsan anne karnında geçirdiği gelişim evrelerini elbetteki hatırlamaz ancak bunun her karesi Allah Katında mevcuttur ve kesinlikle kaybolmaz. Aynı şekilde insanın ilk bebeklik ve büyüme evreleri de insanın kendi hafızasından silinir. İnsan, Allah göstermediği sürece, artık bu kareleri göremez, bazılarını da sadece hatıra olarak bilir. Yaşadığı an içinde gördüğü şeyler ise, yalnızca kendisine hissettirilen algılardır. Fakat Allah'ın sonsuz hafızasında her şey olduğu gibi durmaktadır. İnsanların yaşadıkları olaylar, başlarından geçen hadiseleri ve hayatlarındaki her türlü detayı Allah yaratmıştır ve hiçbiri yok olmaz. **"...Bu, Allah'ın göklerde ve yerde ne varsa tümünü bildiğini ve Allah'ın gerçekten her şeyi bilen olduğunu bilmeniz içindir."** (Maide Suresi, 97) ayetinde bildirildiği gibi, en küçük ayrıntıya kadar Allah Katında muhafaza edilir.

Örneğin Hz. Adem peygamberin dünyaya gönderilmeden önce cennette yaratılmasına, orada imtihan edilmesine ait tüm detaylar Allah Katındaki Ana Kitap'ta durmaktadır. Allah'ın Hz. Adem'i henüz balçıktan yarattığı hali de, meleklerin Hz. Adem'e secde etmeleri de, onun cennetten çıkarılışı da, dünyaya gönderildiği an da, dünyada başından geçen olaylar da tüm ayrıntılarıyla şu an canlı olarak durmaktadır. Hiçbiri yok olmuş değildir, en küçük detayına kadar her şey şu an Allah Katında canlı olarak mevcuttur.

Bir başka örnek olarak, çok sevdiği kedisi öldüğü için üzülen bir insan düşünün. Aslında o insanın kedisinin ölüm anındaki hali Allah Katında sonsuza kadar var olduğu gibi, o kedinin yavru halindeki en sevimli görüntüsü de, doğumundan o ana kadar geçen bütün halleri de Allah Katında canlı olarak mevcuttur. Ayrıca kedinin sahibinin işteyken veya yanında değilken göremediği halleri de Allah Katında canlı olarak saklanmaktadır. Dolayısıyla hiçbir varlık ölerek yok olmaz. Hepsi Allah Katında her halleriyle canlı olarak sonsuza kadar dururlar.

Aynı şekilde Hz. Süleyman'ın Kuran'da bildirilen, atının ayağını okşama anı sonsuza kadar Allah Katında durmaktadır. Daha sonra atların perde arkasında kayboluşu, ardından Hz. Süleyman'ın Sebe Melikesi'ne mektup göndermesi, mektubun Melike ve yanındaki askerler tarafından okunduğu an, Melike'nin Hz. Süleyman'ın sarayına gelişi ve sarayın zeminini "derin bir su" sanışı, ve o esnada Kuran'da bildirildiği gibi "**Ben Süleyman'la birlikte alemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum**" (Neml Suresi, 44) şeklindeki konuşması, şu an halen vardır ve sonsuza kadar da var olacaktır.

Bu örnekler üzerinde biraz daha derinlemesine düşünelim ve daha da detaylara inelim. Hz. Nuh döneminde bir adamın gömleğinin söküldüğünü ve daha sonra bunu bir terzinin diktiğini farz edelim. İşte o adamın gömleği, bu gömleğin ilk yapıldığı tezgah, daha sonra gömleğin sökülmeden önceki hali ve tekrar dikildikten sonraki hali ve hatta

o gömleği diken terzinin gömleği dikmek için iğneyi kullandığı her saniye, daha sonra bu gömleğin tamamen kullanılmaz hale gelişi, kısacası gömleğin varlık alemine geldiği andan itibaren geçirdiği her aşama, her saniye, her an Allah Katında muhafaza edilmektedir. O gömlek şu an hala tezgahta dokunmaktadır, o gömlek şu an hala dikilmektedir ve o gömlek şu an hala Hz. Nuh dönemindeki sahibi tarafından giyilmektedir.

Bir de evinizdeki antika saat üzerinde düşünmeye başlayalım. O saatin bundan 200 yıl önce yapılış aşamaları, saatin içinde kullanılan tek bir telin yapılış aşamaları, saatin akrep ve yelkovanının içine yerleştirilişi, daha sonra bu saatin bir dükkana satılması ardından bir müşterinin onu alması, sonra bu saatin bozulup bir eskiciye verilmesi, sizin dedenizin dedesinin bu saati satın alması, ardından saatin dedenize ve ondan sonra babanıza ve sonra da size miras kalması, sizin o saati evinizin güzel bir köşesine yerleştirmeniz, daha sonra karşısına geçip "ne güzel durdu" diye düşünmeniz kısacası o saatle ilgili olarak ilk var olduğu andan itibaren (yüzlerce yıl) an an meydana gelen her olay Allah Katında durmaktadır. O saat şu an çalışmaktadır ve yine saat aslında şu an bozulmuştur, saat şu an sizin tarafınızdan o köşeye yerleştirilmektedir ve saat aslında şu an dedenizin dedesi tarafından satın alınmaktadır. Bunların tümü hiç eksiksiz olarak Allah'ın hafızasında mevcuttur. Üstelik bu antika saatin yalnızca geçmişi değil, bundan sonra geçireceği, fakat size göre gelecekte gerçekleşeceği için bilemediğiniz her türlü olay da Allah Katında bilinmekte ve muhafaza edilmektedir. O saatin bundan 40 sene sonra sizin çocuğunuzun evinin uygun bir yerine yerleştirilişi de, o saatin bundan 300 sene sonra tamamen çürüyüp bozulması ve insanların görüşünden uzaklaşması da Ana Kitap'ta yazılıdır.

Nitekim bir ayette, **"O, önlerindekini de, arkalarındakini de bilir. Onlar ise, bilgi bakımından O'nu kavrayıp kuşatamazlar"** (Taha Suresi, 110) diye buyrularak Allah'ın bu ilmine de dikkat çekilmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.) Çünkü Allah her varlığın an be an, öncesini-sonrasını yani ayetteki ifadeyle "önlerindekini de arkalarındakini de" her aşamasıyla bilmektedir. Ayette **"Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz"** denilerek bu gerçek bir kez daha hatırlatılmaktadır. (Al-i İmran Suresi, 5)

Tüm Olaylar "Şu An"da Gerçekleşmektedir!

Allah Katında her olayın tek bir anda meydana geldiği gerçeğini şöyle bir örnekle de açıklayabiliriz: Karşınızda büyük bir şehrin tablosunun bulunduğu düşünün. Tabloda şehrin caddeleri, sokakları, bu sokaklarda ilerleyen araçlar, sağa sola dizilmiş binalar ve insanlar çizilmiş olsun. Ve yine bu tabloda, şehrin bir ucundan diğer ucuna ulaşmaya çalışan bir adamın görüntüsünün de çizildiğini farz edin. Şimdi bu adam için şehrin bir ucundan diğerine kadar olan mesafe belirli bir uzaklıktadır ve bu uzaklığı aşabilmesi için de belirli bir zaman gerekmektedir. Adam ancak bu tam olarak bilemediği zaman sonunda istediği yere ulaşmış olacaktır. Aynı anda iki yerde birden olması mümkün

değildir. Ama bu durum düz bir satıhtaki bu tabloya dışarıdan bakan bir kişi olarak sizin için geçerli değildir. Siz tabloya ilk bakışta şehrin bir ucundan diğerine kadar olan her şeyi tek bir anda görebilirsiniz, üstelik bunun için bir zamana da ihtiyacınız yoktur.

İşte bu örnekte anlatılan durum belirli bir boyutta yaşayan biz insanlar için de geçerlidir. Bizim için bir yerden başka bir yere ulaşmak ancak bir zamanın geçmesi ve enerjinin harcanması ile mümkün olabilir. Ama tüm bu boyutları yaratan ve tüm bunların üstünde tüm eksikliklerden münezzeh olan Allah için yarattığı evren ve onun içindeki dünya üzerindeki tüm olaylar tek bir anda gerçekleşir.

İkinci önemli gerçek ise tüm bu olayların birbiriyle **aynı anda** gerçekleşiyor olmasıdır. Çünkü daha önce de ifade edildigi gibi Allah Katında zaman yoktur, her şey bir anda olup bitmektedir.

Hz. Adem peygamber aslında **şu an** balçıktan yaratılmaktadır, **şu an** melekler Hz. Adem'e secde etmektedir, **şu an** Hz. Adem cennetten çıkarılmış ve dünyaya gönderilmiştir. Üstelik sözü edilen "an", şu saniye yani sizin bu satırları okuduğunuz andır.

Şimdi bu konuyu daha da pekiştirmek için bir başka örnek daha verelim; Hz. Musa'yı düşünelim. Annesinin daha bebekken Hz. Musa'yı sandığın içine koyup suya bıraktığı an halen mevcuttur, o hali kaybolmamıştır ve sonsuza kadar da duracaktır. Allah Katında Hz. Musa'nın Firavun'a gittiği ve tebliğ yaptığı an mevcuttur ve aslında tam şu an Hz. Musa Firavun'un karşısındadır, ama aynı zamanda **şu an** Hz. Musa Kutsal Vadi Tuva'da Allah'tan vahiy almaktadır ve yine **şu an** Hz. Musa yanındaki İsrailoğullarıyla birlikte Firavun'un adamlarından uzaklaşmaktadır, **şu an** Hz. Musa peygamber asasıyla denize vurmakta ve denizi yarmaktadır ve sonsuza kadar da denizin yarılması Allah'ın hafızasında mevcut olarak kalacaktır.

Hz. Meryem'in Hz. İsa'ya hamile kalması, hurma ağacının altında doğum yapması, sonra kavmine dönmesi ve Hz. İsa'nın henüz beşikteyken kavmin insanları ile konuşması, ardından Hz. İsa'nın havarilerine "**Allah Katında benim yardımcılarım kimlerdir?**" diye sorması ve Hz. İsa'nın Allah Katına yükseltilmesi de sizin şu an içinde bulunduğunuz anda gerçekleşmektedir. Üstelik yalnızca geçmişe dair bize bildirilen olaylar değil, geçmişle ilgili bize bildirilmeyen ve gelecekte olacağı için henüz bilmediğimiz olaylar da aslında şu andadır. Hz. İsa'nın yaşamı boyunca geçirdiği her saniye, havarilerine Allah'ın dinini tebliğ etmesi, Allah'ın tespit ettiği bir sürede yeryüzüne tekrar gönderilişi, insanlara Kuran'ı tebliğ edişi ve hatta bu tebliği sırasında yaptığı her konuşma, daha sonra ölümü ve hesap günü diriltilmesi, cennetin girişinde melekler tarafından "Selam" sözleriyle karşılanması da aslında tam bu anda meydana gelmektedir.

Aynı şeyler bundan 3000 sene önce yaşayan bir insan için de geçerlidir. M.Ö.3000 yıllarında öğle vakti bir ağacın altında oturup manzarayı seyreden adamın eline bir uç uç böceği konması, adamın o böceği inceleyerek Allah'ı tesbih etmesi, daha sonra böceğin uçarak yuvasına doğru gitmesi, uç uç böceğinin yumurtadan çıkışından

ölümüne kadar olan bütün halleri Allah Katında hıfz edilmiştir ve dolayısıyla hepsi tek bir anda yani sizin bu satırları okuduğunuz şu anda gerçekleşmektedir.

Tüm bu örneklerin karşımıza bir kez daha çıkardığı gerçek şudur: Hiçbir an, hiçbir kare, hiçbir olay, hiçbir varlık yok olmamıştır ve olmayacaktır. Nasıl televizyonda izlediğimiz bir film, film şeridine kaydedildiyse, çeşitli karelerden oluşuyorsa ve bu kareleri bizim görmememiz onların olmadığı anlamına gelmiyorsa, bizim "geçmişte yaşanmış" veya "gelecekte yaşanacak" dediğimiz olaylar için de aynı şey geçerlidir.

Fakat bu noktanın yanlış anlaşılmaması çok önemlidir. Bu sahnelerin hiçbiri bir hatıra ya da bir anı gibi veya hayal gibi değildir. Bunların tümü, aynen şu an yaşadığınız an gibi canlıdır. Her şey diri olarak korunmaktadır. Biz yalnızca Allah bize bu algıları vermediği için onları geçmiş, bitmiş olaylar olarak görürüz. Ve Allah dilediği an bize bu görüntüleri gösterebilir, bu olaylara ait algıları vererek bize de bu olayları yaşatabilir.

Geçmiş, Şimdi, ve Gelecek Aslında Aynı Zamandır

Buraya kadar anlatılanlardan anlaşıldığı gibi, şu ana kadar yeryüzünde yaşanmış tüm olaylar Allah Katında tek bir anda yaşanmaktadır. Hz. Musa'nın, Hz. İbrahim'in, Hz. Eyüb'ün, Hz. Nuh'un, Hz. Süleyman'ın, Hz. Muhammed (sav)'in ve diğer peygamberlerin hayatlarından verilen örnekler de, onların yaşadıkları olayların zamanıyla bizim içinde yaşadığımız zaman da aynıdır ve bizim torunlarımızın hatta onların torunlarının ve kıyamete kadar yaşayacak tüm insanların hayatları da aynı zamanda sürdürülmektedir. Üstelik bu insanlar içinden Allah'a iman edenler şu anda cennettedirler, inkarcılar ise şu an cehennemde azap çekmektedirler.

Peygamberimiz (sav)'in yaşadığı olayların hiçbiri kaybolmamıştır, sonsuza dek Allah Katında duracaktır. Bu olaylar bize 1400 sene önce olmuş gibi algılatılmaktadır, ama aslında **şu an** Peygamberimiz (sav) Miraçtadır, şu an yanındaki arkadaşıyla beraber mağaraya sığınmıştır. Ve Peygamberimiz (sav) **şu an** Bedeviler'e tebliğ yapmaktadır. Bu olaylar yaşanmış ve bitmiş olaylar değildir. Tam tersine sonsuza kilitlenmiş, yok olması mümkün olmayan hadiselerdir. Ancak bunların hiçbiri bizim hafızamızda olmadığı ya da canlandırılmadığı için biz görmüyor, tanık olmuyor ya da yaşamıyoruz.

Aynı durum tarih boyunca yaşanmış tüm olaylar ve yaşamış tüm insanlar için de geçerlidir. Eski Yunan'da felsefe yapan filozoflar, Sümerler zamanında çivi yazısını bulanlar, Mısır kraliçesi Kleopatra, rönesans sanatçıları, 19. yüzyıl bilim adamları veya 20. yüzyılın diktatörleri ve bunlar gibi diğer devirlerde yaşamış tüm insanlar hatta büyükbabanız, onun büyükbabası ve siz aslında aynı anda yaşamaktasınız.

Bu olayların hiçbiri de yok olup gitmiş değildir. Haçlı seferleri, kavimler göçü, yüzyıl savaşları, I. ve II. Dünya Savaşları birbirinden çok ayrı dönemlerde yaşanmış gibi görünüyorsa da aslında şu an olan olaylardır ve sonsuza kadar da olmaya devam edeceklerdir. Çok farklı zamanlarda yaşadıkları düşünülen Mısır, Aztek, Yunan ve Anadolu uygarlıkları da gerçekte aynı anda yaşamışlardır.

Öyle ki 1000 sene önce Mezopotamya'da yaşayan bir çiftçinin, tarlasını ekerken yağan yağmur ve çiftçinin o yağmur altında ıslandığı an da Allah Katında durmaktadır. Örneğin, Akadlar döneminde bir söğüt ağacının dalları arasında ağ yapan bir örümcek bu ağı şu an örmektedir. Ve aynı örümcek şu an ağın köşesine çekilmiş avını beklemektedir. Yine sizin bu örümceği gözünüzde canlandırmaya çalıştığınız tam şu an, o örümcek yumurtlamış, yumurtalarını sırtında toplamış ve onların bakımı ile uğraşmaktadır. Yine o örümceğin yumurtaları içinde bulunduğumuz bu anda çatlamış, içinden bir sürü küçük örümcek çıkmıştır.

Hiçbir olay unutulmuş değildir, hepsini Allah birçok hikmetle yaratmıştır. Bu nedenle hiçbir şey boşa gitmez, israf olmaz, yok olmaz. İnsanların şu an bunları görmüyor, bilmiyor olması bunların olmadığı anlamına gelmez. Allah zamandan münezzeh olduğundan O'nun Katında her şey bir anda olmuş ve bitmiştir. İnsanlar zamana bağımlı oldukları için olayları geçmiş, şimdi ve gelecek süreci içinde izler. Oysa daha önce kader bölümünde de belirtildiği gibi geçmiş zannettiğimiz olaylar bizim için geçmiştir, gelecek zannettiğimiz olaylar da bizim için gelecektir. Allah için geçmiş, gelecek, şimdi hepsi birdir. İşte bu nedenle Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. Nitekim ayette de bu gerçeğe dikkat çekilmiştir:

Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). şüphesiz Allah, latif olandır, (her şeyden) haberdardır. (Lokman Suresi, 16)

Kendi Hayatınız da Tek Bir Andır

Bu gerçeği anlamak için yalnızca tarihin derinliklerini düşünmeye gerek yoktur. Herkesin çok uzun zannettiği kendi hayatı için de yine aynı gerçek geçerlidir. Sizin yeni doğduğunuz, annenizin kucağına verildiğiniz o ilk an yok olmamıştır. O kare ya da o görüntü ya da o olay sonsuza kadar var olacaktır. Çünkü Allah Katında "hıfz edilmiş"tir. Fakat daha önce de ifade edildiği gibi siz 5 duyunuza bağımlı olduğunuz için ve sizin hafızanızda bu bilgi saklanmadığı için böyle bir sahneyi görmüyorsunuz. Bu, yaşamınız boyunca başınızdan geçen her olay için geçerlidir. İlkokula başladığınız gün, ya da çocukken kutladığınız bir doğum gününüz, başınızdan geçen bir olay, liseyi bitirdiğiniz gün, üniversite diplomanızı alışınız, evliliğiniz ve bunun gibi daha binlerce olay aslında Allah Katında aynı anda olmaktadır. Bu olayların hiçbirisi de kaybolmuş değildir ve sonsuza kadar canlı olarak mevcut kalacaktır.

Aynı şekilde 5 yaşındayken bakkaldan aldığınız bir gofreti yerken hissettiğiniz şeker tadı, 7 yaşında ilkokula başlayacağınız gün sabah erken saatte heyecanla uyanmanız, lisedeki coğrafya dersinde içinizde duyduğunuz sıkıntı, matematik öğretmeninizin tahtaya yazdığı uzun denklemler, bir yakınınızı kaybettiğiniz trafik kazasında hissettikleriniz, işinizde kazandığınız bir başarı nedeniyle yaşadığınız gurur,

yıllarca hayal ettiğiniz bir şeyi almaya giderken duyduğunuz sevinç kısacası yaşadığınız ve hissettiğiniz, başınızdan geçen tüm bu olaylar aslında aynen durmakta, yalnızca sizin beyninizde muhafaza edilmemektedir. Muhafaza edilen de hatıra olarak, anı olarak yani **geçmiş gibi** hissettirilmektedir. Şu an var olan o sahneleri beyniniz algılamamaktadır. Çünkü dünyadaki imtihan sistemi böyledir. İnsanlar akan bir zamana tabi olduklarını düşünür, yaşamlarının geçmiş, şimdi ve gelecek olmak üzere bölümlere ayrıldığını sanırlar. Bu yüzden de ahiretin varlığı, cennet, cehennem, hesap günü gibi konuların ne zaman, ne şekilde ve nasıl olacağını kolay kavrayamazlar. Allah Katındaki zaman kavramıyla insanların tabi olduğu zaman arasında bir bağlantı kuramazlar. Fakat yaratılmış her canlının, her olayın ve her şeyin aynı bir film şeridini oluşturan kareler gibi, kare kare sonsuz olarak yaratıldığını ve aynı anda var edildiğini bilmek bu kavrayışı kolaylaştıracaktır.

Allah Katında her şey olup bitmiştir. Halk arasında yaygın olan batıl bir inanca göre Allah evreni ve insanı yaratmış, onlara bir süre vermiş ve onların denenmelerini beklemektedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Evrenin ömrü bitene kadar da bekleyecektir. Fakat gerçekte Allah'ın beklemesi gibi bir durum asla söz konusu olamaz. Beklemek insana özgü bir acizliktir. Allah ise insanların yaşadığı bütün acizliklerden uzaktır. Allah'ın Kuran'da Kendisi'ni tanıttığı Kuddüs sıfatı, "hatadan, gafletten, aczden ve her türlü eksiklikten çok uzak" anlamındadır. Bu nedenle tüm insanların geçmişlerini, geleceklerini ve yaşadıkları tüm olayları bütün detaylarıyla birlikte bilmektedir. Fakat insan, sınanma yeri olan bu dünya hayatında zamanı akışlı, önceli ve sonralı zanneder. Oysa bu bölüm boyunca anlatıldığı gibi önce-sonra, geçmiş-gelecek diye bir şey yoktur. Her şey, tüm insanlar, tüm canlılar **aynı anda** yaşamakta, tüm zamanlar, tüm devirler, tüm çağlar, tüm tarihler ve hatta tüm günler, tüm saatler, dakikalar ve anlar aynı anda olmaktadır. İnsan sınırlı kapasitesi nedeniyle bunu göremiyor olsa da bu gerçek açıktır. Allah Katındaki zaman ile insanların bağımlı olduğu zaman kavramı arasındaki farka "Kuran'da İzafiyet" bölümünde örnekler verilmişti. Bu konuya bir ayette şöyle dikkat çekilir:

Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac suresi 47)

Allah'ın Kuran'da yer alan sıfatlarından bir diğeri ise Hasib yani "Herkesin hayatı boyunca yapıp ettiklerinin hesabını bütün ayrıntısıyla bilen" demektir. Yaşanan, yaratılan, var olan hiçbir olayın kaybolmadığı gerçeği hatırlanacak olursa Allah'ın Hasib sıfatı daha iyi anlaşılabilir. Çünkü her şeyin her detayın bilgisi Allah'ın Katındadır. Allah bu gerçeği ayette de ifade etmiştir:

Kıyamet saatinin bilgisi, şüphesiz Allah'ın Katındadır. Yağmuru yağdırır; rahimlerde olanı bilir. Hiç kimse, yarın ne kazanacağını bilmez. Hiç kimse de,

hangi yerde öleceğini bilmez. Hiç şüphesiz Allah bilendir, haberdardır. (Lokman Suresi, 34)

İşte müminlerin Allah'ın büyüklüğünü takdir edebilmelerinin, Allah'a olan teslimiyetlerinin ve güvenlerinin ana sebebi budur. Allah'ın kendilerine ne kadar yakın olduğunun ve Allah'a ne derece muhtaç olduklarının, O'nun büyüklüğü yanında ne denli küçük olduklarının bilincindedirler. Onların bu üstün ahlakları Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

De ki: "Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez. O bizim mevlamızdır. Ve mü'minler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Tevbe Suresi, 51)

De ki: "Allah'ın dilemesi dışında, kendim için zarardan ve yarardan (hiçbir şeye) malik değilim." (Yunus Suresi, 49)

Bu ayetlerde haber verilen müminler Allah'ın yüceliğini ve kudretini takdir edebilen kimselerdir. Bundan dolayı da Allah'a gönülden boyun eğmişlerdir.

Ölüm İnsan İçin Yok Oluş Değildir

Ölüm konusu da genelde halk arasında yanlış bilinir. Ölen bir kişiye adeta yok oldu gözüyle bakılır. Genelde insanların ahirete, sonsuz yaşama, cennet ve cehenneme ait bilgileri de yetersiz olduğundan ya ölümden sonra yeniden dirileceklerine hiç inanmazlar ya da buna ait inançları belirsizdir. Dolayısıyla bir yakınlarını kaybettiklerinde onun ebediyen yok olduğunu düşünenler çoktur. Oysa bu tamamen sapkın bir inançtır. Aslında insan doğduğu (Allah onu varlık alemine getirdiği) andan itibaren sonsuz hayatına başlamıştır. Hayatındaki diğer kareler gibi ölüm de bir karedir ancak gerçekte o insan diridir. Ölümden önceki ve sonraki kareler ve o insana ait her şey aynen muhafaza edilmektedir. Örneğin ölen birinin ardından "çok genç bir insandı yazık oldu" derler. Oysa o genç insana ait her şey, tüm özellikler, yaşadığı tüm detaylar, çocukluğu, doğumu, ailesiyle olan anıları canlı bir şekilde aynen durmaktadır. Yok olmaz ya da kaybolmaz, yaşanılanlar olduğu gibi muhafaza edilir. Dünyadaki imtihanın bir gereği olarak insana gösterilmez, hafızasından ve görüntüsünden silinir, fakat bu onların olmadığı anlamına gelmez.

Allah Katında bir insanın doğumu da, yaşamı da, ölümü de aynı anda olup biter. Hatta bütün insanlar için aynı şey geçerlidir. Tüm insanlar şu an doğmuş ve şu an ölmüş durumdadırlar. Tekrar dirilmiş ve cennet ya da cehennemdeki yerlerini almışlardır. Bu nedenle hiçbir insan ölmez ya da yok olmaz, sonsuza kadar diridir. Sonsuzluğun içinde bir zaman yaşanmaktadır ve buna göre herkesin gideceği yer de (cennet ya da cehennem) bellidir. Şu an insanların bir kısmı cennette bir kısmı ise cehennemdedirler. Bu gerçek Kuran'da da yer almakta, cennet ve cehennemle ilgili pek çok ayette ahiret hayatından bahsederken geçmiş ya da şimdiki zaman kullanılarak bunların aslında tek bir an olduğuna dikkat çekilmektedir:

Gerçek şu ki, bugün cennet halkı, 'sevinç ve mutluluk dolu' bir meşguliyet içindedirler. Kendileri ve eşleri, gölgeliklerde, tahtlar üzerinde yaslanmışlardır. (Yasin Suresi, 55-56)

Rablerinden korkup-sakınanlar da, cennete bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cennetin) bekçileri dedi ki: "Selam üzerinizde olsun, hoş ve temiz geldiniz. Ebedi kalıcılar olarak ona girin." (Onlar da) Dediler ki: "Bize olan va'dinde sadık kalan ve bizi bu yere mirasçı kılan Allah'a hamd olsun ki, cennetten dilediğimiz yerde konaklayabiliriz. (Salih) Amellerde bulunanların ecri ne güzeldir. Melekleri de arşın etrafını çevirmişler olarak Rablerini hamd ile tesbih ettiklerini görürsün. Aralarında hak ile hüküm verilmiştir ve: "Alemlerin Rabbine hamdolsun" denilmiştir. (Zümer Suresi, 73-75)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

İnsanların yaşamında çok önemli bir sır daha vardır. İnsanlar ölen kişilerin ardından "öldü" diye bakıp üzülürlerken aslında kendileri de ölmüş ve hatta yeniden diriltilmişlerdir. İnsanın kendi doğumuyla kendi ölümü de aynı anda olmaktadır. Film şeridi örnekleri tekrar hatırlanacak olursa bu nokta daha iyi anlaşılabilir. Bütün insanların tek tek yaşamlarına, ölümlerine, dirimlerine ve sonsuz hayatlarına dair her türlü detay eksiksiz olarak Allah Katında tutulmaktadır. Diğer bir deyişle her şey şu anda olmaktadır. Ölmek ve dirilmek de farklı zamanlarda meydana gelen olaylar değildir. Sonsuzluk içinde ya da zamansızlık içinde insanlar doğmuşlar, ölmüşler, dirilmişler ve şu an zaten diriler. İnsan, Allah'ın yarattığı andan itibaren sonsuz bir varlık olur yani ebedi olarak diri olur, sonsuz hayatına başlar. Arada "kendi ölümünü " de bir kare olarak görür. Nasıl hergün kendisini canlı olarak, diri olarak görüyorsa bir kere de ölü olarak görür.

Bunu şöyle bir örnekle de açıklayabiliriz. Allah Kuran'da uykunun da bir nevi ölüm olarak yaratıldığını haber vermiştir. Bu durumda insan her akşam zaten öldüğünü görür, aynı şekilde her sabah uyanırken dirilişide görür. Çünkü ayette şöyle denmektedir:

Allah ölecekleri zaman canlarını alır; ölmeyeni de uykusunda (bir tür ölüme sokar) Böylece kendisi hakkında ölüm kararı verilmiş olanı (n ruhunu) tutar, öbürünü ise adı konulmuş bir ecele kadar salıverir. Şüphesiz bunda düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır (Zümer Suresi, 42)

İnsan bu şekilde dirisini de, ölüsünü de, tekrar dirilişini de zaten sürekli görmektedir. Bunun gibi asıl ölümünü de görecektir ama sonuçta doğumu, ölümü, dirilmesi, ahirette gideceği mekan bellidir ve insan sonsuza dek Allah Katında diridir. Bütün bu olaylar Allah Katında olup bitmiştir. Bu nedenle halk arasında kullanıldığı anlamda ölümle birlikte bir yok oluş söz konusu değildir.

Bu gerçekler karşısında halkın kullandığı "çok güzel insandı, çok genç çocuktu, çok sağlıklı bir delikanlıydı" gibi ifadeler anlamını yitirmektedir. Çünkü zaten o çok güzel denilen insan da, çok genç denilen çocuk da, çok sağlıklı denilen delikanlı da yok olmamıştır, şu an hepsi en güzel halleriyle vardır. Allah'ın hafızasında sonsuza kadar hepsi diridir. Bu da Allah'ın büyüklüğünün ve ilminin göstergesidir. Allah'ın sonsuz ilmi ve kudreti Kuran'da şöyle haber verilir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir.

(Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Hayvanların Yaşamlarının Her Anı da Kayıtlıdır

Yeryüzünde canlılık başladığından beri yaratılan her hayvanın hayatındaki her safha da aynen muhafaza edilmektedir. Örneğin 250 yıl önce kutupta yaşayıp ölmüş olan bir penguenin ilk dünyaya geldiği an, balık tutmayı ve avlanmayı ilk öğrendiği an, öldüğü an gibi hayatının her evresi Allah Katında mevcuttur. Sonsuza kadar da duracaktır. Ve tüm bunlar, yaşadığımız şu an içinde olmaktadır.

Bizim hiçbir zaman görmediğimiz yaşamına tanık olmadığımız 700 yıl önce yaşamış ve ölmüş bir deve ya da MÖ 5. yüzyılda Amazon ormanlarında yaşamış bir timsah, 2200 yılında Afrika'da yumurtadan çıkacak bir yılan ya da bugün Avusturalya'da yaşayan bir kanguru için de durum aynıdır. Bu sayılan hayvanların daha doğrusu gelmiş ve geçmiş tüm hayvanların yaşamlarına dair her ayrıntı, her safha aslında aynı anda, yani şimdi olmaktadır. Örneğin devenin doğduğu an, çölde yük taşıdığı an, su içtiği an olmak üzere her anı saklıdır ve bahsedilen deve şu an aslında hala su içmektedir, hala doğmaktadır, hala yük taşımaktadır… Dünya tarihi boyunca yaşamış bütün develerin yaşamlarına dair her kare hala canlı olarak vardır. Bugüne kadar yaşamış trilyonlarca hayvan olduğu düşünülünce bu konuyu kavramak zor gözükebilir fakat Allah'ın büyüklüğünün ve kudretinin bir sırrı da burada gizlidir. İşte Allah Alim ismiyle gelmiş geçmiş, canlı-cansız her şeyin bilgisine sahiptir. Hafız ismiyle bu canlılara ait her türlü bilgiyi muhafaza etmektedir. Kuran'da bu gerçeğe şöyle işaret edilmektedir:

Andolsun, onların tümünü kuşatmış ve onları sayı olarak saymış bulunmaktadır. (Meryem Suresi, 94)

Hayvanların ölümü de insanlarınkine benzer. Nasıl insanlar ölünce yaşamlarında geçirdikleri anlar yok olmuyorsa, hayvanların yaşadıkları anlar da öyledir. Bir insan sevdiği bir hayvanı örneğin kuşunu kaybettiğinde onun için üzülür. Halbuki o kuş Allah'ın hafızasında en güzel şekliyle durmaktadır. Kuşun yeni yumurtadan çıkmış hali de, sahibinin evine gelmesi de, henüz uçamıyorken yaptığı oyunlar da en sevimli şekilleriyle varlıklarını sürdürmektedir. Veya bir köpek öldüğünde, onun ölü hali de, diri hali de, ölüm şekli de Allah Katında bellidir. Ölüm şekline ait görüntü tek bir andır, bunun dışında yaşadığına dair sayısız görüntü vardır ve bunlar da Allah Katında sonsuz olarak durmaktadır. Köpeğin yolda yürüyen hali de, kendini sevdiren hali de, havlayan hali de, yemek yerkenki hali de, avlanırken aldığı şekil de ve sahibinin görmediği tüm halleri de hepsi Allah Katında muhafaza edilmektedir.

Bu durum tüm hayvanlar için geçerlidir. Kuran'da bildirilen Ashab-ı Kehf'in mağarasının kapısında kollarını uzatmış durumda bekleyen köpeğin doğumu ve ölümü, mağaranın önünde beklediği her saniye şu an da Allah'ın hıfzındadır. Aynı şekilde, Hz. Salih'in kavminin kendilerine haram kılındığı halde kestikleri devenin Hz. Salih tarafından getirilişi de, daha sonra inkarcı kavim tarafından kesiliş anı da yok olmamıştır, Allah Katında mevcuttur. Veya ezilen bir böceğin de ölmeden önce yürürken, dolaşırken, ve ayak altında ezilirkenki tüm kareleri Allah Katında durur. Böceğin ölümü tek bir karedir ve her görüntüsü aynen durmaktadır. Bizim, ezilme görüntüsünden itibaren o hayvana ait bir şey görmüyor olmamız onun yok olduğu anlamına gelmez. Tam tersine bizim hafızamızda yaşamadığı, hafızamızda unutulduğu anlamına gelir. Allah Katında o böceğe ait görüntü tekrar canlandırılsa, bize 5 duyumuzla algılatılsa tekrar görürüz.

Fransız İhtilali döneminde bir adamın gördüğü rengarenk bir kelebek için de aynı şey geçerlidir. Adam kelebeği gördüğünde "ne kadar güzel renkleri var" deyip bir süre sonra onu bir kuşun kaptığını görüp üzülmüş olabilir. Halbuki o kelebek tüm simetrisi ve renk cümbüşüyle Allah Katında canlı olarak durmaktadır. Kelebeğin yaşadığı her saniye hatta salise, kanadını her açışı ve her kapatışı, yere her konuşu, yerden her kalkışı, konduğu tüm çiçekler Allah Katında bellidir. Üstelik kelebek bu hareketlerin hepsini birden **şu an** yapmaktadır. Aynı anda kelebek uçmaktadır, konmaktadır, yemektedir, ölmektedir... Fakat tüm bunların sonunda kelebek diridir, sonsuza kadar da diri olarak kalacaktır. Binlerce sene evvel bu kelebeğin öldüğünü görüp üzüntü duyan adamın hisleri de ve o adamın yaşantısının her anı da sonsuza dek mevcut bulunacaktır. Kuran'da tüm bu aşamaların Allah Katında var olduğuna daha önce belirttiğimiz gibi, **"Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın."** ayetiyle dikkat çekilmiştir. (Neml Suresi 75)

Böylece "hayvanların ruhu var mı?", "onların sonu ne olacak?" gibi soruların cevabı da verilmektedir. Önemli olan o canlının Allah'ın hafızasında olmasıdır. Allah Katında bilgisi bulunduğu sürece (ki yaratıldığı anda sonsuza kilitlenmiştir) bu varlık zaten canlı olmuş olur. Ancak buradaki canlılıktan kasıt, Allah'ın bir algı olarak yaratmasıdır. Yoksa diğer canlıların hiçbirinin Allah'ın "Diri" ismi ile bir benzerliği yoktur. Bu açıdan hayvanın ruhunun olup olmaması değil, hafızada yaratılıp yaratılmaması önemlidir. Allah dilerse, bu canlı hafızamızda var olur, dilemezse yok olur. Allah insanın hafızasından, o hayvanın görüntüsünü alırsa ölmüş olur, verirse dirilmiş olur. Fakat sonuçta o hayvan Allah'ın hafızasında sonsuza kadar en canlı haliyle bulunacaktır. Çünkü Allah zamandan münezzehtir. Zamansızlık içinde de geçmiş, gelecek veya şimdiki an söz konusu değildir. Hepsi tek bir andır.

Çiçekler Solup Kaybolmaz, Meyveler Yok Olmaz...

Allah her şeyin bilgisine sahip olandır. Yukarıdaki ayette haber verildiği gibi yeryüzü var edildiğinden beri yaratılmış olan tüm yaprakların, ömürleri boyunca

geçirdikleri bütün olayları ve durumları da bilir. Örneğin, binlerce sene önce Babil'deki bir ağacın ve hatta o ağaçtaki tek bir yaprağın dahi bilgisi Allah Katında saklı durmaktadır. Hatta o yaprağın yere düşene kadar geçirdiği tüm aşamalar ayrı ayrı saklanmaktadır. Babil'de ağacın altında oturup o yaprağın düşüşünü izleyen insan farkında olmasa dahi onun düşüşünü gözlediği saniyeler tek tek Allah'ın hafızasında mevcuttur ve bu saniyelerin hiçbiri yok olmamış, geçmişte kalmamıştır.

Bir insan tek bir yaprağın ağaçtan düşüşünü çok önemli bir olay olarak algılamayabilir. Ancak yeryüzündeki gelmiş geçmiş tüm yaprakların düşüşünün ve dahası tüm canlıların her anlarının bu şekilde "hıfz edildiği" düşünüldüğünde Allah'ın büyüklüğü ve ilmi apaçık bir şekilde karşımıza çıkar. Bu, bir Kuran ayetinde şöyle bildirilmektedir:

...Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve her şey) apaçık bir kitaptadır. (Enam Suresi, 59)

Ve bunu gören insanın yapabileceği tek şey Rabbimiz karşısında boyun eğmektir. Allah çok yücedir. Her şeyin bilgisi O'nun Katındadır. **"Gökten yere her işi O evirip düzene koyar..." (Secde Suresi, 5)** ayetinde haber verildiği gibi, insanları, hayvanları, bitkileri kısacası her canlı ve her olayı Allah yaratmaktadır ve bunların tümü O'nun Katında canlı olarak muhafaza edilmektedir.

Aynı gerçek çiçekler için de geçerlidir. Bir gelincik solduğunda insanlar onun öldüğünü, yok olduğunu zannederlerken aslında o Allah Katında tüm detaylarıyla durur. Daha gelincik tomurcuk halindeyken de açmadan önce de, yeni açtığında da, solduğunda ve öldü zannedildiğinde de bütün bu evreleri Allah Katında durmaktadır. **"... O, her yaratmayı bilir."** (Yasin Suresi, 79) ayetinde haber verildiği gibi, gerçekleşen her aşama Allah'ın bilgisi dahilindedir. Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi, gelincikte birbiri peşi sıra meydana gelen değişimler, ayrı zamanlarda olmuş gibi gözükse de gerçekte her aşaması **aynı anda** yaşanmaktadır. Allah Katında tek bir gelinciğe ait her detay saklanmakta fakat Allah bunları dilediğine göstermektedir. Gelinciği gören insanların hafızasından bir müddet sonra gelinciğe ait bu görüntüler silinir ama bunların her biri Allah'ın hafızasında kalır.

Allah'ın Muhsi ismi "Sonsuz da olsa her şeyin sayısını bilen" demektir. Allah bugüne kadar yeryüzünde var olmuş olan ve dalından düşen tüm yaprakların sayısını en iyi bilendir. Ayrıca bütün bitkilerin, bütün yaprakların, tüm çiçeklerin doğumlarından itibaren her anları, yavaş yavaş büyümeleri, gelişmeleri, kurumaları, dökülmeleri, üzerlerine konan böcekler, tozlar, her bir yaprağın üzerine düşen her yağmur damlası sonsuza dek kalmak üzere Allah'ın bilgisi dahilindedir. Bunlar diğer tüm canlıların yaşamlarındaki her an ile birlikte tek bir anda ve tek bir satıhta yaratılmışlardır. Bir bütün olarak **şu anda**, **şimdi** var edilmişlerdir. Dolayısıyla bir yaprak kuruyup

düştüğünde aslında o ölmüş değildir yalnızca bizim hafızamızdan silinmiştir, oysa başka bir insanın hafızasında hala duruyor olabilir. Eğer Allah başka kişilerin hafızasında canlandırırsa, onlar bu yaprağı görmeye devam ederler.

Saksınızda yetiştirdiğiniz bir menekşe için de bu durum aynıdır. Menekşenizin ilk tomurcuk verdiği an da, ilk açış anı da, büyüyüp gelişmesi de, solup buruşması da Allah Katında bellidir. Aslında **şu an** hepsi birden olmaktadır. Diğer bir deyişle menekşe şimdi açmakta ama şimdi de solmaktadır. Menekşenin açmasıyla solması arasında bir zaman geçmesi söz konusu değildir. Zaman kavramı yalnızca bizim için geçerlidir, Allah'ın hafızası tüm zamanların üstündedir. Bu gerçeği hatırlayınca tekrar anlaşılmaktadır ki, yeryüzünde tarih boyunca var olmuş bütün menekşeler aslında **aynı anda** açmakta, **aynı anda** solmaktadır. Bütün yapraklar **şu an** çıkmış bütün yapraklar şu an dökülmüştür. Öyle ki bundan 1500 sene önce Afrika'daki bir ormanda bir ağacın kovuğunda yaşamış olan küçücük bir bitkinin bile hayatının her safhası Levh-i Mahfuz'da kayıtlıdır. Aynı şekilde bundan 14 yüzyıl önce Müslümanların Peygamberimiz (sav)'e altında biat ettikleri ağacın tohumdan ilk çıkışı, filizlerini toprağın üstüne doğru uzatışı, ardından kuruması da her anıyla şu an mevcuttur. Yeryüzündeki herhangi bir dağda büyüyen bir ottan, dünyanın herhangi bir çayırında yetişen tek bir çimene, çöldeki bir kaktüsten, varlığından kimsenin haberi olmadığı bir çalıya, buzların arasından çıkan bir kardelen çiçeğine veya asfaltın kenarında biten bir papatyaya kadar her bitkinin her anı Allah'ın hafızasında saklanmaktadır. Belki bu bitkinin varlığından yeryüzündeki hiçbir insanın haberi bile olmamış olabilir. Hatta hiçbir zaman olmayacak da olabilir. Fakat Allah elbette ki tüm bunlardan haberdardır:

...Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Sebe Suresi, 3)

Kıyamet saatinin ilmi O'na döndürülür. O'nun ilmi olmaksızın, hiçbir meyve tomurcuğundan çıkmaz, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. (Fussilet Suresi, 47)

Bir diğer ayette ise bu konu şöyle ifade edilmiştir:

Yerin içine gireni, ondan çıkanı; gökten ineni ve oraya çıkanı bilir. O, esirgeyendir, bağışlayandır. (Sebe Suresi, 2)

Bu anlatılanların insanın zihninde daha iyi canlanabilmesi açısından, her zaman gördüğümüz meyvelerden de örnek verilebilir. Örneğin Afrika'daki bir muz ağacında yetişen bir muzun büyüklüğü, tadı, olgunluğu hepsi Allah Katında bellidir. Ne zaman toplanacağı, kim tarafından koparılacağı, ne zaman olgunlaşacağı ve ne zaman

kararacağı, hangi sofraya konacağı, kimler tarafından yeneceği hepsi Allah Katında daha o muz ağacının tohumu toprağa girmeden bilinmektedir. Allah bu gerçeği bir ayetinde şöyle haber vermektedir:

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Muzun daha dalından ilk çıktığı andan itibaren sofraya gidene kadar geçirdiği her aşama Allah Katında saklanmaktadır. Aslında o muzun dalından ilk çıktığı andan itibaren yenilene kadar çok süre geçmiş gibi gözükmektedir. Diğer bir deyişle muzun uzun bir ömrü olduğu düşünülmektedir. Bu meyve önce dalında olgunlaşmakta, sonra birisi tarafından toplanmakta, paketlenmekte, bekletilmekte, taşıtlara yüklenip uzun bir yolculuğa çıkmakta, belki okyanuslar aşarak bambaşka bir ülkeye gelmekte, orada da depolara konulup, satıcılara dağıtılmakta ve belki de yetiştiği yerden çok uzak bir ülkede onu satın alan bir kişinin ailesinin fertlerinden biri ya da misafiri tarafından yenmektedir. Ama baştan beri belirttiğimiz gibi bu bakış açısı yalnızca zamana ve mekana bağımlı kılınmış olan insan için geçerlidir. Allah Katında ise muzun bütün ömrü tek bir anda geçmektedir. Muz **şu an** yetişmekte ve **şu an** bir yerlerde birisi tarafından yenilmektedir. Aynı muz tanesi **şu an** dalından koparılmakta, **şu an** tırlara yüklenmektedir. Bir kez daha hatırlatmak gerekirse, o muzun hayatı ile sizin hayatınız ya da Sezar'ın hayatı veya Büyük İskender'in ya da Edison'un yaşamı aslında **aynı an** içinde yaşanmaktadır. Yeryüzündeki gelmiş geçmiş bütün meyvelerin bütün bitkilerin, bütün insanların, bütün hayvanların bilgisi Yüce Allah'ın hıfzındadır. Bu gerçekler samimi bir niyetle iyice, derinlemesine düşünülürse bunun ne kadar büyük bir olay olduğu anlaşılabilir.

Diğer önemli bir nokta ise bu meyvelerden hiçbirinin aslında çürümemesi, yok olmaması, solmaması, kaybolmamasıdır. Bir portakal düşünün; Akdeniz'in turunç bahçelerinde 50 yıl önce yetişmiş olsun. Bu portakalın ne zaman hangi ağaçtan, hatta o ağacın hangi dalından çıkacağı, ekşi mi tatlı mı olacağı, büyüklüğü, şekli, renginin tonu kim tarafından dalından toplanacağı, hangi depoda bekletileceği, hangi kamyona yükleneceği, kim tarafından taşınacağı, hangi manava gideceği, manavdan kim tarafından satın alınacağı, alındığı evde kim tarafından yeneceği o portakalın kaderindedir. Belki de meyve sepetinde unutulacak ve küflenecektir. An be an küflenme aşamaları, en son tamamen küflenip, bozulması ve ev sahibi tarafından bulunup, çöpe atılması da kaderindedir. İşte tek bir portakalın dahi ömrünün her saniyesi, kaderindeki her an Allah Katında sonsuza kadar vardır. Sonuç olarak o portakal Allah Katında ölmez, yok olmaz, sonsuza kadar ilk tomurcuklandığı, olgunlaştığı, çürümeye başladığı ve iyice bozulduğu her hali ile diri ve canlı olarak kalır. Çünkü Allah Hayy yani diri olandır. O'nun hafızasındaki her şey de Allah "Ol" dediği andan itibaren diridir.

O, gökten su indirendir. Bununla her şeyin bitkisini bitirdik, ondan bir yeşillik çıkardık, ondan birbiri üstüne bindirilmiş taneler türetiyoruz. Ve hurma ağacının tomurcuğundan da yere sarkmış salkımlar, -birbirine benzeyen ve benzemeyen- üzümlerden, zeytinden ve nardan bahçeler (kılıyoruz.) Meyvesine, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde bir bakıverin. Şüphesiz inanacak bir topluluk için bunda gerçekten ayetler vardır. (Enam Suresi, 99)

Akan Su da Boşa Gitmez

Buraya kadar anlatılan her şey akan sular için de geçerlidir. Nehirden, kaynaktan, çeşmeden, bir artezyen ya da çağlayandan akan suyun her damlasının da her anı Allah Katında saklanmaktadır. Akan suyun tek bir damlası dahi yok olmaz, kaybolmaz. Her damla sonsuza dek durur. Hiçbiri boşa gitmez. Aynı, canlılarda olduğu gibi onların da her anı, her hali Allah'ın hafızasında gizlidir. Evren var olalı beri yeryüzünde akmış olan, halen daha akan ve ileride de akacak olan tüm sular **şu an** akmaktadır. Diğer bir deyişle hepsi **şimdi** tek bir anda akmaktadır. Allah zamandan münezzehtir ve akan suların da öncesi ve sonrası yoktur. Evrendeki her olay gibi bu da tek bir anda olmaktadır. Sonsuzluğun içinde bir zaman vardır ve tüm olaylar bir anda olmaktadır.

300 yıl önce Mississipi'de bir anda akan suyla, 500 sene önce Ren nehrinde yine bir anda akan su ya da 200 yıl sonra Fırat'tan başka bir anda akacak su aslında eş zamanlı olarak tek bir anda akmaktadır. Hepsi **şu an** şu dakika akmaktadır. Hiçbirinde akan su yok olmaz, sonsuza kadar Allah Katında akmaya devam eder.

Geriye Dönüş de Mümkündür

Her şeyin Allah'ın hafızasında saklı olması karşımıza çok önemli bir sırrı daha çıkarır: Bir olayda geriye doğru gidip o olayın ilk başlangıç anına ulaşmak da Allah'ın dilemesiyle son derece kolaydır. İnsanlar zamana bağımlı oldukları için böyle bir olay onlara uzak gelir oysa Allah Katında zaman yoktur, daha önce de belirttiğimiz gibi geçmiş ve gelecek tek bir andır. Tıpkı bir video kasetteki karelerin tek bir anda var olması gibi. Biz bir filmi seyrettikten sonra nasıl ki o filmi geriye doğru sarıp yeniden seyredebiliyorsak, bizim için geçmiş olayları Allah'ın dilemesiyle yeniden seyretmemiz mümkündür. Önemli olan Allah'ın o an bize o olaylara ait algıları tekrar hissettirmesidir. Allah için geçmiş bir olayı tekrar yaratmak son derece kolaydır.

Bu gerçekleri daha iyi kavrayabilmek açısından şöyle örneklendirebiliriz: Kuran'da bahsi geçen Sebe halkının ayette haber verildiği gibi, **"Acı ılgınlı ve içinde az bir şey de sedir ağacı olan iki bahçeye dönüştürülmüş"** (Sebe Suresi, 16) olan bahçeleri, şu an hala belaya uğramadan önceki haliyle Allah Katında durmaktadır. Veya bu bahçelerdeki ağaçların sonradan çürüyüp yok olması, bahçenin yıkılması da Allah'ın hafızasındadır. Bundan binlerce yıl önce dünyanın herhangi bir yerinde yemyeşil olan bir bahçenin daha sonra bir ekin tarlasına dönüştürülmesi, sonra o ekin tarlasının

üzerine bir ev yapılması, ardından evin yıkılıp yerine bir atölye inşa edilmesi, yüzlerce sene sonra o atölyenin de yıkılıp bir mezarlık haline gelmesi ve en sonunda bugün bu alanın bir gecekondu mahallesi olarak kullanılması ve bu aşamaya kadar arada geçen tüm aşamalar sonsuza kadar Allah Katında durmaktadır. Allah'ın dilemesiyle şu an bu mekanın içinde bulunduğu andan geriye doğru giderek o bahçelerin ilk halini görmek de mümkündür.

Kuşkusuz evren yaratıldığı andan itibaren varlıkların ve olayların her anının Allah Katında saklı oluşu muazzam bir olaydır. Ve bu durum aslında inananlar için cennette büyük bir nimet haline gelmektedir. Çünkü insanlar gerek kendi geçmişlerini, gerekse tarihte geçmiş olayları merak ederek görmek isteyebilirler. Ve Allah'ın dilemesiyle cennette müminler için görmek istedikleri bu olayların tümü onlara gösterilebilir.

Örneğin insan evrenin ilk yaratıldığı Big Bang anını, galaksilerin ilk oluşumunu, ilk atomun oluşum aşamalarını, kendisinin anne karnında geçirdiği evreleri, tarihin herhangi bir döneminde yaşanmış bir olayı, okyanusların yüzlerce metre altında insanların asla ulaşmaya güç yetiremedikleri ortamlarda yaşayan canlıları, Titanic'in batışını, annesinin çocukluğunu, 3 nesil sonraki torununun yaşamını, geçmişte yaşadığı olayları, yıllar önce kaybettiği kedisini, çocukken yetiştirdiği bir bitkiyi görmek isteyebilir. Bunların her biri diğer bütün olaylar gibi Allah Katında tüm detaylarıyla muhafaza edilmektedir. İnsan bu şekilde neyi merak ederse Allah'ın dilemesiyle öğrenebilir ve görebilir ki bu insan için gerçekten de çok büyük bir nimettir.

Bu Bilginin Getirdiği Büyük Sorumluluk

Hiç kuşkusuz kitabın başından bu yana anlatılan konular son derece önemli ve çarpıcı gerçeklerdir. Konunun bizim açımızdan mühim olan yönü ise yaşadığımız her anın, yaptığımız her tavrın, söylediğimiz her sözün, aklımızdan geçen her düşüncenin, her niyetin Allah Katında aynen muhafaza ediliyor olmasıdır. Müminlerin bu büyük gerçeğin farkında oldukları Kuran'da, Hz. İsa'nın söylediği haber verilen şu sözlerden de anlaşılmaktadır:

Allah: "Ey Meryem oğlu İsa, insanlara, beni ve anneni Allah'ı bırakarak iki ilah edinin, diye sen mi söyledin?" dediğinde, "Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir sözü söylemek bana yakışmaz. Eğer bunu söyledimse mutlaka sen onu bilmişsindir. Sen bende olanı bilirsin, ama ben Sen'de olanı bilmem. Gerçekten, görünmeyenleri (gaybleri) bilen Sen'sin Sen" (Maide Suresi, 116)

Bununla birlikte kişi Allah'ın istemediği bir tavırda bulunduğunda ya da Allah'ın yasaklarını çiğnediği takdirde hesap günü bu yaptıklarının hiçbirini inkar edemeyecek ve hatta yaptıklarını karşısında canlı bir şekilde görebilecektir. Hiçbir şey yok olmadığına, kaybolmadığına göre yapılan hatalar, kötülükler de aslında saklı durmaktadır. Bu nedenle inkar edenler, kendilerini kimsenin görmediğini, duymadığını sanarak rahatça Allah'ın sınırlarını çiğneyenler ya da Allah'ın hoşuna gitmeyecek

tavırlarda bulunanlar ve kötü sözler söyleyenler büyük şaşkınlık yaşayacaklardır. Allah'ın her şey üzerinde şahit olduğuna bizzat kendileri şahitlik edeceklerdir. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Göklerde ve yerde Allah O'dur. Gizlinizi ve açığınızı bilir; kazandıklarınızı da bilir. (Enam Suresi, 3)

Fakat Allah'tan uzak olan bu insanlar hesap günü yaptıkları her şeyi en ince detayına kadar gördüklerinde artık yapacak bir şeyleri kalmayacaktır. Çünkü o gün, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, bu insanlar çepeçevre kuşatılmışlardır:

....Onların hiç hesaba katmadıkları şeyler, Allah'tan kendileri için açığa çıkmıştır. Kazandıkları kötülükler, kendileri için açığa çıkmıştır ve alay konusu edindikleri şey de kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. (Zümer Suresi, 47-48)

Hesap günü geldiğinde inkar edenlerin, münafıklık yapanların, Allah'ın emirlerine çekinmeden baş kaldıranların hiç hesaba katmadıkları olaylar gerçekleşecek, Allah'ın insanların hafızasında tekrar diriltmesiyle, tüm yaptıkları gizli faaliyetler, herkesin önünde açığa çıkacaktır. Tıpkı ayette ifade edildiği gibi inkarcıların yaşamları boyunca alay ettikleri şey bu sefer kendilerini kuşatacaktır. İnkar edenler dünya hayatında kendilerine tanınan süre boyunca inananların Allah'a ve ahirete olan inançlarıyla alay etmişler, akıl erdiremedikleri için bu kesin gerçekleri "yanılgı" olarak yorumlamışlardır. Fakat onların "yanılgı" olduğunu iddia ederek alay ettikleri gerçekler aslında kendilerini hiç beklemedikleri yönden kuşatmıştır. Çünkü asıl yanılgıda olanlar kendileridir. Yaşamları boyunca işledikleri tüm kötülüklerin görüntüsü Allah'ın hıfzında yer almaktadır ve hesap günü bir bir önlerine dökülecektir. Bunları her inkar edişlerinde ise "sonsuza kilitlenen" bu olayları son derece canlı olarak karşılarında göreceklerdir. Böylelikle Allah'ın ilmiyle kuşatıldıklarını anlayacaklardır. Allah inkar edenlerin içinde bulundukları bu durumu şöyle bildirmiştir:

(Asıl) Allah onlarla alay eder ve taşkınlıkları içinde şaşkınca dolaşmalarına (belli bir) süre tanır. (Bakara Suresi, 15)

Mekke müşriklerinin Peygamberimiz (sav) döneminde yüklendikleri günahlar da, Hz. Nuh peygamber dönemindeki inkarcıların yaptıkları da, Hz.İbrahim'i ateşe atanların işledikleri kötülükler de, Hz. Yusuf peygamberi kuyuya bırakan kardeşlerinin yaptıkları da, Hz. Musa'ya eziyet eden İsrailoğulları'nın azgınlıkları da tek bir istisna dahi olmadan Allah Katında saklanmaktadır. Hiçbiri unutulmuş ya da kaybolup gitmiş değildir. Hepsi en gizli, hatta belki hiçbir insanın şahit olmadığı ayrıntılarına kadar aynen saklanmaktadır. Bu gerçeğe Kuran'da da dikkat çekilmiştir:

Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, kendileri, sözden (plan olarak) hoşnut olmayacağı şeyi 'geceleri düzenleyip kurarlarken,' onlarla beraberdir. Allah, yaptıklarını kuşatandır. (Nisa Suresi, 108)

Günümüzde yaşayan inkarcılar ya da münafık karakterliler için de aynı şey geçerlidir. Bu insanlar müminlerin ya da dinin aleyhinde yaptıkları sinsi planların gizli kalacağını, açığa çıkmayacağını, hesap günü karşılık görmeyeceğini sanmamalıdır. Yaptıkları en küçük bir kötülük, attıkları her iftira, söyledikleri her kelime şu an Allah Katında yazılıdır. Allah'ın o görüntüleri, onların hafızalarından almış olması onları yanıltmamalıdır. Kendileri bundan on yıl önce bir mümine attıkları bir iftirayı unutmuş olabilirler ama bu yaptıkları, tek bir harf eksik olmaksızın Allah'ın hafızasında vardır. Allah dilese bu olayları şu anda da insanların hafızalarında canlandırır. Ama bu gerçeği bilmeyen inkarcılar ayette ifade edildiği gibi **"akıl erdirmeyen bir topluluk olmaları"** (Maide Suresi, 58) nedeniyle Allah'ın kudretini kavrayamazlar. Fakat hesap günü geldiğinde gerçeği görecek ve telafisi mümkün olmayan bir utanç ve pişmanlık içine gireceklerdir.

Kavminin inkarcı önde gelenlerinin gösterdiği bu tip bir "akıl erdirmez" tutum karşısında Hz. Şuayb peygamberin Kuran'da verdiği bildirilen cevapta da aynı gerçek vardır:

"Ey Şuayb" dediler. "Senin söylediklerinin çoğunu biz 'kavrayıp anlamıyoruz'. Doğrusu biz seni içimizde zayıf biri görüyoruz. Eğer yakın-çevren olmasaydı, gerçekten seni taşa tutar-öldürürdük. Sen bize karşı güçlü ve üstün değilsin." Dedi ki: "Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindiniz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır." (Hud Suresi, 91-92)

Allah hesap gününü yarattığında, tüm inkarcıların yaptıklarının hesabını da çok hızlı görecektir. Bu bölüm boyunca anlatılan konu yani yaratılan her şeyin her anının sonsuza kadar saklandığı gerçeği bilindiğinde, Allah'ın tüm insanların hesabını tek bir anda ve çok hızlı bir şekilde göreceği de anlaşılmış olur. Ancak insanın bu anı uzak görmemesi çok önemlidir çünkü o an aslında şu andır. Yani insanlar dünyada Allah'a karşı işledikleri tüm suçların hesabını şu anda vermektedir. İnkar edenler yaptıklarının görülmeyeceğini, duyulmayacağını veya unutulacağını zannediyor olabilirler. Ama hesap günü büyük bir şaşkınlıkla karşılaşacaklardır:

...Aksine, yaptıklarınızın birçoğunu Allah'ın bilmeyeceğini sanıyordunuz. İşte bu sizin zannınız; Rabbiniz hakkında beslediğiniz-zannınız, sizi bir yıkıma

uğrattı, böylelikle hüsrana uğrayan kimseler olarak sabahladınız. (Fussilet Suresi, 22-23)

SONUÇ

Bütün bu anlatılanların ardından Allah'ın her yeri çepeçevre sarıp kuşattığı gerçeği çok daha iyi anlaşılmaktadır. İnsan, aslıyla asla muhatap olamadığı, zihninde var olan bir gölgeler aleminde, zamansızlık içinde yapayalnız bir şekilde denenmektedir. **"Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayeti de bunun açık bir delilidir.

Bu kitapta anlatılan gerçekler iyi anlaşıldığı takdirde Kuran ayetleri ve evrendeki her şeyin anlamı çok daha iyi kavranacaktır. İnsan, kendisi de dahil olmak üzere her şeyin sadece kopyasıyla muhatap olduğu bir dünyada yaşamaktadır. Her şeyin görüntü olduğu bu kopya evrende tek mutlak varlık Allah'tır, O'ndan başka İlah yoktur. İnsanların Allah'ı unutarak değer verdikleri, uğruna dinlerini terk ettikleri, peşinden gittikleri her şey boştur:

İşte-böyle; şüphesiz Allah, O, Hak olandır ve şüphesiz O'nun dışında taptıkları(tanrılar) ise, batıldır. Şüphesiz Allah, yücedir, büyüktür. (Lokman Suresi, 30)

İnsan, bir nevi ekranda 3 boyutlu, son derece net, son derece gerçekçi bir film seyretmektedir. Bu ekrana adeta yapışık olduğundan bir türlü filmden sıyrılıp, içinde bulunduğu durumu göremez. Allah'ın huzurunda olduğunu ve sınandığını unutup, kendisine müstakil bir benlik verir ve kendisini çok önemli zanneder. Öyleki ekranda seyrettiği bedenini, mallarını, mülklerini, ailesini ve arkadaşlarını sahiplenir, bunlarla kibirlenir. Oysa **"Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların mülkü kendisinin olan (Allah) ne yücedir..."** (Zuhruf Suresi, 85) ayetinde de bildirildiği gibi tüm bunların tek sahibi Allah'tır. Allah bir anda insana gösterdiği ekrandaki görüntüyü kaldırsa kişi aslında yapayalnız ve tek başına olduğunu anlayacak ve bu apaçık gerçeği dehşetle fark edecektir. Ekranda seyrettiği görüntüleri ve yine ekrandaki bedenini kendisininmiş gibi sahiplendiği ve bunlarla kibirlendiği için çok büyük utanç duyacaktır.

Bu gerçekler üzerinde düşünen insan, Allah'ın karşısındaki aczini ve küçüklüğünü de anlayacaktır. İnsan, ancak Allah'a boyun eğdiği, O'na karşı itaatkar olduğu takdirde değer kazanır, sonsuzluk içinde güzel bir yaşam sürdürebilir. Allah'ın kendisine sonsuza kadar cennet görüntülerini göstermesini umabilir.

Allah'ın kullarından istediği son derece açıktır: Kendisi'nin büyüklüğünü takdir etmeleri ve O'nun belirlediği sınırları aşmamaları. Ama kimi insanlar gafletin şiddetinden kendilerini Yaratan Yüce Allah'ı unutur veya inkar ederler. Bu noktada onları aldatan en önemli konulardan biri, var zannettikleri kalabalık insan topluluklarıdır. Bu kişiler, dostlarını, arkadaşlarını, fikirdaşlarını, aynı zihniyeti paylaştıkları tüm insanları var zannettikleri ve tek başına olduklarını unuttukları için

böyle azgınca bir tutum sergilerler. Oysa bir insanın çevresi ne kadar kalabalık olursa olsun sonuçta kendisi yapayalnız ve tek başınadır. Ve kendisine Allah'tan başka yardım edebilecek hiçbir kimse yoktur:

....Kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 173)

İnsanlar, **"Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir"** (Meryem Suresi, 95) ayetiyle haber verildiği gibi kıyamet günü de yine Allah'ın huzuruna tek başlarına gideceklerdir. Kendileri gibi Allah'tan ve din ahlakından uzak olan, bu günleriyle karşılaşacaklarını unutan arkadaşları, dostları ve sevdikleri de yanlarında olmayacaktır. Hatta uyup, peşinden gittikleri şeytan dahi onları terk edecektir:

Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden (Kuran'dan) saptırmış oldu. Şeytan da insanı 'yapayalnız ve yardımsız' bırakandır. (Furkan Suresi, 29)

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lutfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar besledikleriniz sizlerden uzaklaşmıştır. (En'am Suresi, 94)

Bu hakikatleri, samimi bir yaklaşım içinde olan her insan rahatlıkla anlayacaktır. Çünkü Allah'ın ayetleri çok açıtkır. İnsan ister kalabalık bir insan topluluğunun ortasında olsun, ister bir sinemada, ister bir toplantıda, ister sevdikleriyle, isterse de sayısız insanın olduğu bir caddede olsun sonuç değişmez, aslında tek başınadır. Bu açık gerçeği, ön yargılı bakış açıları nedeniyle anlayamayanların durumu bir ayette şöyle tarif edilir:

...Bu, şüphesiz onların akletmeyen bir kavim olmaları dolayısıyla böyledir. (Haşr Suresi, 14)

Ön yargılardan uzaklaşan ve Rabbimiz'in kendisine gösterdiği bu muazzam bilgiler üzerinde derinlemesine düşünen insanlar ise müminlerdir ki, yalnızca onlar öğüt alıp düşünebilirler:

Yoksa o, gece saatinde kalkıp da secde ederek ve kıyama durarak gönülden itaat (ibadet) eden, ahiretten sakınan ve Rabbinin rahmetini umud eden (gibi)

midir? De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Şüphesiz, temiz akıl sahipleri öğüt alıp-düşünürler." (Zümer Suresi, 9)

Peki, sana Rabbinden indirilenin gerçekten hak olduğunu bilen kişi, o görmeyen (a'ma) gibi midir? Ancak temiz akıl sahipleri öğüt alıp-düşünebilirler. (Rad Suresi, 19)

Gelin siz de Rabbimiz olan Allah'a teslim olun, O'na gönülden itaat edin.
Ve böylelikle görmeyen kişilerden olmaktan kurtulun.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak:Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." [18]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar

başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** [19]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[20]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[21]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[22]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California

Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[23]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[24]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[25]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin

olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[26]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya

çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[27]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[28]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana

gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[29]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. **Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[30]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[31]

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[32]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[33]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay

Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[34]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[35]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir. Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba,

kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda

daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[36]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz.

İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da haber verdiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[37]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

**Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen,
her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)**

NOTLAR

1. Frederick Vester, *Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak*, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6

2. Bilim ve Teknik, Klaus Budzinski, P.M. den tercüme, sayı 227, s. 6-7

3. R.L.Gregory, *Eye and Brain*: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9

4. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, s.20

5. Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabesi*, Onur Yayınları, 1974, s.161-162

6. *"Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge"*, 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871, s.35-36

7. *"Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge",* 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871

8. Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I*, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37

9. İmam Rabbani, *Hz. Mektupları*, Cilt II, 357. Mektup, s. 163

10. Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", *Arafiyan Dergisi*, Kasım 1994

11. François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayınları, 1996, s. 111

12. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 52-53

13. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, s. 17

14. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, s. 58

15 Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kuramı*, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57

16. Isaac Asimov, *"Frontiers"*

17. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

18. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, Marcel Dekker, New York, 1977, s. 2.

19. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (yeni baskı), s.196.

20. "*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 63, Kasım 1982, ss. 1328-1330.

21. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life:* Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7.

22. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40.

23. Leslie E. Orgel, "*The Origin of Life on Earth*", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.

24. Charles Darwin, *The Origin of Species*: A Facsimile of the First Edition, s. 189.

25. Charles Darwin, T*he Origin of Species:* A Facsimile of the First Edition, s. 184.

26. B. G. Ranganathan, *Origins?*, The Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988.

27. Charles Darwin, *The Origin of Species*: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179.
28. Derek A. Ager, "*The Nature of the Fossil Record*", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133.
29. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.
30. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, To plinger Publications, New York, 1970, 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389.
31. J. Rennie, "*Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*", Scientific American, Aralık 1992.
32. Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, J. B. Lipincott Co., New York, 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, s. 272.
33. Time, Kasım 1996.
34. S. J. Gould, Natural History, cilt 85, 1976, s. 30.
35. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
36. Richard Lewontin, "*The Demon-Haunted World*", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28.
37. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43.

İnsan, sonsuzluk kavramını çoğu zaman tam olarak kavrayamaz. Çünkü hayatı boyunca hep sınırlı zaman dilimleriyle, sınırlı uzaklık ya da büyüklüklerle düşünür. Allah ise öyle büyük bir ilme sahiptir ki, insanın kavramaktan aciz kaldığı sonsuzluk, O'nun Katında sona ermiştir. Bizim için sonsuzluk asla ulaşılamayacak gibi görünür, ama aslında Allah Katında sonsuzluk tek bir andır...

Bu kitapta sonsuzluk, zamansızlık, mekansızlık konularında hiçbir yerde bulamayacağınız açıklamaları okuyacak ve sonsuzluğun aslında başlamış olduğu gerçeğiyle karşılaşacaksınız. Böylece Allah'ın yüceliğini, büyüklüğünü ve yaratma sanatını bir kez daha takdir etme fırsatı elde edeceksiniz. İnsanların her zaman merak ettiği; Allah'ın nerede olduğu, ölümün mahiyeti, öldükten sonra yeniden dirilme, insan için sonsuz bir yaşamın varlığı, tüm bunların ne zaman olacağı gibi pek çok sorunun da gerçek yanıtını bulacaksınız.

Bu kitabı dikkatle okuyunuz. Buradaki açıklamalar, hep "zahiriyle", yani görünen yüzüyle düşünmeye alıştığımız dünyanın, "batını"nı, yani gizli gerçeğini anlatmaktadır.